

ע"פ 42897/02/22 - אברהם אבוקרט נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 42897-02-22 אבוקרט נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופטת יפעת שטרית - אב"ד
כב' השופט סאאב דבור
כב' השופטת אוסילה אבו - אסעד
המערער אברהם אבוקרט
נגד מדינת ישראל
המשיבה

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת (ס. הנשיא, כב' השופטת ע. במביליה אינשטיין) (הכרעת דין מיום 9/1/22, גזר דין מיום 16/2/22) בת"פ 1804-11-20

פסק דין

השופטת י. שטרית - אב"ד

מבוא:

1. בפנינו ערעור המופנה כנגד פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת (כב' ס. הנשיא, השופטת עדי במביליה - אינשטיין) בת"פ 1804-11-20.

2. הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין מיום 9.1.22, במסגרתה הורשע המערער במיוחס לו בחלק מהאישומים שבכתב האישום (המתוקן בשנית מיום 26.11.20, להלן: "**כתב האישום**"). לחילופין, מופנה הערעור כנגד גזר הדין מיום 16.2.22 וחומרת העונשים שהושתו על המערער במסגרתו.

בערעורו עותר המערער לזיכויו מהמעשים ומהעבירות שיוחסו לו באישומים הראשון, השני, השישי, השמיני והעשירי, בהם הורשע בהכרעת הדין.

לחילופין ובנוסף, עותר המערער להקל בעונשו ולהטיל עליו עונש מידתי ביחס לעבירות בהן הורשע, ואשר יהא נמוך במידה ניכרת מתקופת מעצרו במעצר של ממש.

כן עותר המערער להורות על ביטול הצו אשר הוטל במסגרת גזר הדין, המגבילו מלהחזיק בעל חיים לתקופה

של 10 שנים. לחילופין, עותר הוא להגביל את מספר הכלבים בהם יוכל להחזיק בכל זמן נתון. לחילופין, עותר המערער לקצר משמעותית את משך תקופת הצו.

ההליכים בבית המשפט קמא:

3. כנגד המערער הוגש לבית המשפט קמא כתב אישום, האוחז חלק כללי ועשרה אישומים, במסגרתם יוחסו לו עבירות שעניינן, עינוי, התאכזרות והתעללות בבעל חיים; החזקת בעלי חיים מבלי לספק את צרכי מחייתם, לדאוג לבריאותם ולמנוע התעללות בהם; אי מתן טיפול לבעל חיים חולה או סובל; החזקת בעלי חיים במתחם מלוכלך בהפרשות גוף ובפסולת; קשירת בעלי חיים; קשירת בעל חיים בקולר חנק; איומים ושיבוש מהלכי משפט.

4. יוער, כי המערער לא היה מיוצג במהלך מרבית ניהול ההליך בבית המשפט קמא, חרף מספר ניסיונות למנות לו סנגור מהסנגוריה הציבורית ומשסירב המערער לשתף פעולה עם הסנגורים שמונו לו. סופם של דברים, מונה בא כוחו הנוכחי לייצגו משלב טיעוני המערער לעונש ולאחר שנשמעו טיעוני המשיבה לעונש.

5. לאחר שמיעת ראיות הצדדים עד תום, זוכה המערער מהמיוחס לו בחמישה מתוך עשרת האישומים שיוחסו לו בכתב האישום. במסגרת חמשת האישומים בהם הורשע, הורשע המערער בעבירות הבאות:

- א. **עינוי, התאכזרות והתעללות בבעל חיים** - עבירה לפי סעיף 2(א) + סעיף 17(ב) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), התשנ"ד-1994 (להלן: "**החוק**") - אישומים 1, 2, 8.
- ב. **החזקת בעלי חיים מבלי לספק את צרכי מחייתם, לדאוג לבריאותם ולמנוע התעללות בהם** - עבירה לפי סעיף 1א2(א) + סעיף 17(ב) לחוק - אישומים 1, 6, 8.
- ג. **אי מתן טיפול לבעל חיים חולה/סובל** - עבירה לפי תקנה 7(א) + תקנה 39(א) לתקנות צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים)(החזקה שלא לצרכים חקלאיים), התשס"ט - 2009 (להלן: "**התקנות**") - אישום 6.
- ד. **החזקת בעלי חיים במתחם מלוכלך בהפרשות גוף ובפסולת** - עבירה לפי תקנה 3(א)(5) + תקנה 39(א) לתקנות - אישום 8.
- ה. **קשירת בעלי חיים** - עבירה לפי תקנה 8(א) + תקנה 39 לתקנות - אישום 8.
- ו. **קשירת בעל חיים בקולר חנק** - עבירה לפי תקנה 8(ב) + תקנה 39 לתקנות - אישום 8.
- ז. **איומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 - אישום 10.
- ח. **שיבוש מהלכי משפט** - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין - אישום 10.

6. ביום 16.2.22 ניתן, כאמור, גזר הדין בעניינו של המערער, במסגרתו הושתו עליו העונשים כדלקמן:

- 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.
- 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע.
- נוכח אופי העבירות בהן הורשע המערער ונסיבות ביצוען, לשם הגנה על בעלי חיים, ניתן צו לפי סעיף 17(ו) לחוק, ולפיו, יוגבל המערער מלהחזיק בעל חיים לתקופה של 10 שנים.

בשל מצבו הכלכלי של המערער, נמנע בית המשפט קמא מהטלת רכיב ענישה כספית.

מכאן, הערעור שבפנינו.

עובדות האישומים בהם הורשע המערער, בהתאם לקביעות הכרעת הדין:

7. מהחלק הכללי שבכתב האישום, בהתאם לקביעות הכרעת הדין, עולה, כי החל משנת 2014 החזיק המערער ב-21 כלבים לתקופות זמן משתנות, חלק מהכלבים בבעלותו וחלקם אינם בבעלותו והוחזקו על ידו לפרקי זמן קצרים, ביניהם הכלבים באישומים שיפורטו להלן.

בתקופה הרלוונטית נהג המערער להתקלח יחד עם כלביו, לישון איתם במיטתו כשראשו מונח על בטנם, ובהזדמנות אחת אונן במחיצתם.

עוד נהג המערער להגיע עם הכלבים לווטרינרים שונים בעיר צפת וסביבתה, ובבדיקות שנערכו לכלבים נמצא, כי הם סובלים מפגיעות באברי המין ובפי הטבעת.

במהלך המועדים הרלוונטיים התגורר המערער במספר דירות בעיר צפת. עובר ליום 21.10.21 התגורר עם שלושה מכלביו בדירה ברחוב אנילביץ 25 בצפת (להלן: "הדירה"). בתאריך 21.10.21, שלושת הכלבים הוצאו מרשות המערער על ידי הרשויות.

8. במסגרת האישום הראשון הורשע המערער בעובדות שיפורטו להלן. משנת 2015 עד שנת 2016 החזיק המערער ברשותו כלבה מסוג "רועה גרמני" (להלן: "עזית"). בתאריך 13.1.16, הגיע המערער עם עזית לטיפול אצל הווטרינר ד"ר רענן רפאלי (להלן: "ד"ר רפאלי"), לאור העובדה, כי היא מדממת מהבושת. לטענת המערער, הדימום נגרם לה כתוצאה מהמלטת עשרה גורים, עשרה ימים קודם לכן, אשר מתו כולם. בבדיקה שנערכה לעזית, אבחן ד"ר רפאלי, כי עזית סובלת מבושת נפוחה ומדממת ומזיהום ברחם.

בתאריך 14.1.16, עברה הכלבה עזית עיקור במרפאה לחיות בית בגליל העליון וכתוצאה מהאמור, לעזית היה חתך תפור.

מספר ימים לאחר מכן, סגר המערער את החתך שנפתח, בעזרת סיכות שדכן ודבק מהיר, ללא מתן חומרי הרדמה מקומית, או משככי כאבים ומבלי שהשתמש בסיכות או במכשיר רפואי המיועד לכך. באותן נסיבות, החדיר המערער עשרות סיכות שדכן לעורה של עזית, ללא הכשרה רפואית מתאימה, ללא משככי כאבים או חומרי הרדמה, פעולה הכרוכה בגרימת כאב לא מבוטל לבעל החיים ומהווה התעללות בו.

9. במסגרת האישום השני הורשע המערער בעובדות שיפורטו להלן. במהלך שנת 2016, במועד שאינו ידוע במדויק למשיבה, בדירה ברח' דוד אלעזר 215/41 בצפת, פשט המערער את בגדיו ונכנס להתקלח יחד עם הודינה, כלבה מעורבת שהייתה ברשותו משנת 2016 ועד ליום 21.10.20.

באותן נסיבות, רחץ המערער את ישבנה ואת איבר מינה של הודינה, ובין היתר, במהלך הרחצה, החדיר חלק מאצבעו לתוך איבר מינה. בתגובה, הודינה נבחה.

באותו מועד, החדיר המערער צינור מקלחת לפי הטבעת של הודינה, פתח את זרם המים במקלחת והתיז לתוך פי הטבעת של הודינה זרם מים בעוצמה חזקה.

10. במסגרת האישום השישי הורשע המערער בעובדות שלהלן. בתקופה הרלוונטית לאישום זה ברשות המערער הייתה גורה כבת 3 חודשים, אותה קילח ושפשף באגרסיביות, לרבות באזור איבר המין, כדי שתהיה נקיה. המעשה גרם לגורה לגירוי ולנפיחות באיבר המין. בתאריך 8.2.17 התקשר המערער למרפאה הווטרינרית של ד"ר רפאלי, דיווח על כך ועל זיהום, אך סירב לבקשות חוזרות מטעם ד"ר רפאלי להביא את הגורה לבדיקה במרפאה.

11. במסגרת האישום השמיני הורשע המערער בעובדות שלהלן. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, במועד מסוים בשנת 2017 וביום מעצרו של המערער, 21.10.20, החזיק המערער בכלבים בביתו, בסביבה שיש בה תנאי צחנה וזוהמה בלתי סבירים.

עובר ליום 21.10.20 ובמשך תקופה, הוצאו הכלבים לטיול פעם ביום, בד"כ בשעה 02:00, באופן שאינו מספק ואינו עונה לצרכיהם הבסיסיים.

המערער נהג להוציא את הכלבים כשהם קשורים לאופניים חשמליים, או מוחזקים על ידי המערער שעה שהוא רוכב על האופניים. הכלבים אף ביצעו את צרכיהם בזמן שהם קשורים לאופניים, דבר המסכן באופן מהותי את הכלבים ועשוי אף לגרום לפגיעתם, או לדריסתם.

באותן נסיבות, המערער הוליד את הכלבים כשהם קשורים בקולר חנק המיועד לאילוף, דבר העלול לגרום לנזק בלתי הפיך גם לקנה הנשימה ואפילו לחנק.

12. במסגרת האישום העשירי הורשע המערער בעובדות שלהלן. במועד הרלוונטי לאישום דנן, היה המערער עצור עד להחלטה אחרת בכלא צלמון (להלן: "הכלא").

בתאריך 15.11.20, בשעה 15:12 לערך, התקשר המערער מהכלא למרפאה של ד"ר רפאלי וניהל עם גב' איה ניס, מזכירה במרפאה (להלן: "איה"), שיחה אשר תוכנה מפורט באישום העשירי שבכתב האישום. באותו מועד, בשעה 16:29, שוב התקשר המערער למרפאה ושוחח עם איה, כמפורט באישום העשירי שבכתב האישום.

כעשרה חודשים קודם לכן, במועד שאינו ידוע במדויק למשיבה, ביום שלישי בשעה 11:18, בהודעה קולית למרפאה של ד"ר רפאלי, אמר המערער את הדברים הבאים: **"רענן יא חתיכת אוכל בתחת מזדיין בתחת זה אבי אבוקרט, למה אמרת לזונה השרמוטה שלך שלא תענה לי יותר לטלפון. אה...טוב...יא חתיכת זיין, הלוואי שנתראה בבית משפט ואז אני אזיין אותך כמו שצריך שמה, צריך לתבוע לך את התחת, אני רוצה את המסמכים שלי, יא חתיכת זיין בתחת. ביי".**

תשובת המערער לאישומים

13. בדיון מיום 26.11.20, כפר המערער בעובדות כתב האישום. כן ציין, כי אין בפיו טענת זוטא, או טענת אליבי.

קביעות בית המשפט קמא בהכרעת הדין

14. במסגרת הכרעת הדין סקר בית המשפט קמא את המארג הראיתי שהובא באשר לכל אחד מהאישומים שיוחסו למערער בכתב האישום. בסיכומם של דברים:

- **אישום ראשון** - המערער הורשע במיוחס לו באישום הראשון.
- **אישום שני** - המערער הורשע באירוע המקלחת המיוחס באישום השני, הכולל החדרת חלק מהאצבע לאיבר המין והחדרת צינור טוש לפי הטבעת תוך התזת זרם מים חזק לפי הטבעת. המערער זוכה מגרימת ממצאי הבדיקה של ד"ר עמאר מיום 18.12.16, המיוחסים לו באישום זה.
- **אישום שלישי** - המערער זוכה מחמת הספק מהמיוחס לו באישום זה.
- **אישום רביעי** - המערער זוכה מהמיוחס לו באישום זה.
- **אישום חמישי** - המערער זוכה מחמת הספק מהמיוחס לו באישום זה.
- **אישום שישי** - המערער הורשע בכל הנוגע לאירוע מיום 8.2.17, המיוחס לו באישום זה. המערער זוכה מעבירות אלו ככל שהן נוגעות לאירוע מחודש מרץ 2017.
- **אישום שביעי** - המערער זוכה מהמיוחס לו באישום זה.
- **אישום שמיני** - המערער הורשע במיוחס לו באישום זה.

- **אישום תשיעי** - המערער זוכה מהמיוחס לו באישום זה.
- **אישום עשירי** - המערער הורשע במיוחס לו באישום זה.

15. בהתייחס לחלק הכללי שבכתב האישום קבע בית המשפט קמא, כי המערער הודה במיוחס לו בחלק זה בשתי הסתייגויות: האחת, המערער טען כי לא החזיק שתי גורות, אלא גורה אחת של כלבת תחש והשנייה, המערער טען כי לא נהג לאונן במחיצת כלביו, אלא הדבר התרחש פעם אחת באופן בלתי מתוכנן כאשר ביקש רשות מעדת תביעה מס' 9 לשלוח לה סרטון שלו כשהוא מאונן. הסרט נועד עבורה. גרסת המערער באשר לנטען בחלק הכללי, בזיקה לאמור לעיל, לא נסתרה על ידי המשיבה ולכן, בית המשפט קמא קיבל את גרסת המערער בהקשר זה, על כל חלקיה.

16. בהקשרו של האישום הראשון, קיבל בית המשפט קמא את חוות דעתו הרפואית של ד"ר רפאלי ולפיה, ביום 13.1.16, הכלבה עזית סבלה מבושת נפוחה ומדממת ומזיהום ברחם. עם זאת, קבע, כי לא הוכח שהמערער אחראי למצבה זה, וכי טענת המערער לפיה הדימום נגרם כתוצאה מהמלטת גורים שמתו, לא נסתרה, ואף אושרה כאפשרות מעשית ע"י ד"ר רפאלי.

17. מנגד, קבע בית המשפט קמא, כי הוכחו העבירות המיוחסות למערער, ככל שאלה מתייחסות להידוק ולהדבקות הפצע ביום 14.1.16.

בהקשר זה ציין, כי אין מחלוקת שבתאריך 14.1.16 עברה הכלבה עזית עיקור וכתוצאה מכך היה לה חתך תפור. המערער טען, כי התפר נפתח והודה, כי לשם איחוי הפצע, הידק את עורה של עזית באמצעות סיכות שדכן ודבק 3 שניות. המערער תיאר פצע פעור, שלפי חוות דעת גורמי המקצוע מחייב טיפול באמצעות ציוד רפואי סטרילי, הרדמה וטיפול תרופתי. בית המשפט קמא קבע, כי בנסיבות אלה, הדרך בה נקט המערער הינה התעללות, אשר גרמה לעזית כאב וסבל, וכי מעשיו אינם עולים בקנה אחד עם רצון לסייע ליצור חי. עוד העדיף את עדות עד התביעה ד"ר פרלשטיין על פני עדות המערער ביחס למספר סיכות המהדק שהותיר המערער על עורה של עזית ואשר אותרו בעת הניתוח.

18. בית המשפט קמא לא מצא בסיס ל"הגנת הצורך", אותה העלה המערער. בהקשר זה הפנה להוראות סעיף 34 לא לחוק העונשין וקבע, כי טענת המערער ולפיה, הוא הידק והדביק עורו של יצור חי משום שווטרינר לא רצה להגיע לביתו, אלא דרש שיגיע למרפאתו, הינה טענה בלתי סבירה, וכמוה גם הטענה בדבר היעדר הסעה. כן קבע, כי היה על המערער למצוא דרך סבירה להביא את הכלבה לגורם מקצועי ומיומן, אשר לו הציוד הרפואי המתאים לטיפול בה. המערער נושא טלפון ואינו חי על אי בודד אלא בלב עיר, בה ניתן לאתר מונית, מכר, שכן, עובר אורח, משטרה, מכבי אש, או כל גורם אחר שיסייע בהסעה לווטרינר במקרה חירום. בית המשפט קמא הפנה לעדות ד"ר פרלשטיין בה הבהיר מדוע יש לדחות גם מבחינה רפואית וגם מבחינה עובדתית את טענת המערער, לפיה בהדקו ובהדביקו את החתך, הציל את חייה של עזית. לאור האמור, נקבע, כי למרות שהייתה למערער "דרך אחרת", המערער נהג בדרך בלתי סבירה, החורגת מסעיף 34 לחוק העונשין, ומהווה התעללות.

19. בהקשרו של האישום השני, קבע בית המשפט קמא, כי נוכח גרסת המערער, הרי שנותרה מחלוקת מצומצמת בין הצדדים ביחס לשאלה אם המערער החדיר את כל האצבע, או חלק ממנה, לאיבר מינה של הכלבה הודינה. בהקשר זה קבע, כי לבד מן השיחות עם עדת התביעה נירית דראי, שחלקן הוקלטו, אין ראייה להחדרת מלוא האצבע, והמערער טען, כי אמרתי בפני נירית אינן אמת, נאמרו בצחוק, וכחלק מן הקשר האינטימי ביניהם, קשר שכלל מצדו גם תוכן מיני. טענתו זו של המערער לא נסתרה.

20. נוכח האמור, קבע בית המשפט קמא, כי בעת שהתקלחו יחד, המערער החדיר חלק מאצבעו לתוך איבר מינה של הכלבה הודינה, מעשה שאין בציוד סיבה סבירה ולפיכך, מהווה התעללות. בית המשפט קמא ציין עוד, כי גם אם יקבל את טענת המערער ולפיה, ניסה לנקות את הכלבה, הרי שהחדרת חלק מאצבע לאיבר המין אינה דרך סבירה לעשות כן והיא בגדר "התעללות". תגובתה של הודינה, אשר נבחה בעת המעשה, אומרת דרשני באשר לתחושותיה בעת המעשה.

21. עוד קבע בית המשפט קמא, כי נוכח גרסת המערער, הרי שהוכח מעל לכל ספק סביר, כי בעת המקלחת המשותפת, פתח המערער את צינור המים במקלחת והתיז לתוך פי הטבעת של הודינה זרם מים. המערער טען בעדותו בבית המשפט, כי זרם המים היה בעוצמה נמוכה, אך בהודעתו במשטרה ת/19 טען לזרם חזק מאוד. במקביל, טען בעדותו בבית המשפט קמא, כי בעת האירוע החדיר את צינור הטוש לפי הטבעת של הודינה לשם ביצוע חוקן לכלבה. בהודעתו ת/19 טען המערער, כי הצינור לא הוחדר. נקבע, כי פרוצדורה של "עשיית חוקן" הינה פרוצדורה רפואית שצריכה להתבצע באמצעות איש מקצוע מיומן ועם ציוד מתאים. חוקן באמצעות החדרת צינור טוש לפי הטבעת, ו/או שטיפה בזרם מים חזק ישירות לתוך פי הטבעת, בדרך בה עשה זאת המערער, הינה התעללות לשמה.

22. בית המשפט קמא הוסיף, כי עד התביעה ד"ר עמאר חליחל הציג את ממצאי הבדיקה שערך לכלבה הודינה, כמפורט בחלקו השני של האישום השני, אולם הבהיר כי הוא אינו יודע ממה נגרמו ממצאים אלו. אף המשיבה ציינה בכתב האישום, כי היא אינה יודעת כיצד נגרמו הממצאים וכי היא אינה מקשרת, בכתב האישום, בין אירוע החדרת האצבע או אירוע החוקן, לבין ממצאי בדיקתו של ד"ר חליחל. בנסיבות אלו, הרי שלא הוכח, כי היה זה המערער אשר גרם לכך, אם במעשה ואם במחדל. נוכח העובדה שלמחרת נבדקה הודינה בבית דגן, ולא נמצא ממצא חריג, התחזקה מסקנת בית המשפט קמא, כי לא הוצגו ראיות לקשר בין המערער לבין הממצאים ואף לא הוכח קשר בין ההתעללות המתוארת בחלקו הראשון של האישום השני, שהייתה במועד לא ידוע בשנת 2016, לבין ממצאי בדיקתו של ד"ר חליחל מיום 18.12.16.

23. משכך, הורשע המערער בעבירה המיוחסת לו באישום השני, אך זאת אך בשל אירוע המקלחת, הכולל החדרת חלק מאצבעו לאיבר המין של הודינה והחדרת צינור טוש לפי הטבעת של הכלבה, תוך התזת זרם מים חזק לפי הטבעת, משלא הוכח, כי המערער אחראי לממצאי בדיקתו של ד"ר חליחל מיום 18.12.16.

24. במסגרת האירוע השישי תוארו שני אירועים, האחד מחודש פברואר 2017 והאחר מחודש מרץ 2017, הנוגעים לגורה שהחזיק המערער.

בהקשרו של האירוע מיום 8.2.17, קבע בית המשפט קמא, כי כפי העולה מעדות ד"ר רענן רפאלי, המערער פנה בבקשה לסיוע לאחר שגרם לגורה דימום ונפיחות באיבר המין משום ששפשף באגרסיביות את אזור איבר מינה. לאחר גרימת הנזק, בחר המערער שלא להיעזר בוטרינר ולא הגיע למרפאה עם הגורה. המערער שלל שפשוף באגרסיביות, אך הודה בעדותו בסיבון בעוצמה בינונית שגרם לנפיחות ולזיהום באיבר המין של הגורה.

25. בית המשפט קמא קבע, כי על עוצמתו הבלתי מידתית של שפשוף איבר המין של הגורה על ידי המערער, מעידה התוצאה בדמות נפיחות באזור איבר המין וזיהום. בנסיבות אלה, כך נקבע, מתייתרת ההכרעה באשר לשאלה אם אמר המערער את המילה "באגרסיביות", או שדיבר על "סיבון בעוצמה בינונית". בהקשר זה הפנה בית המשפט קמא לעדות ד"ר רפאלי, בה הסביר מדוע התוצאה מעידה על פעולה חריגה.

26. בהקשרו של האירוע ממרץ 2017, קבע בית המשפט קמא, כי לא הוכח מעל לכל ספק סביר, כי המערער ביצע עבירה פלילית בהקשר זה. כפי העולה מעובדות כתב האישום, מדובר ב"גורה חדשה", אשר לה דלקת באיבר המין ולא הובאה ראייה לכך שהמערער אחראי להיווצרות הדלקת ואף לא להזנחת הגורה.

לאור האמור, הורשע המערער בעבירות המיוחסות לו באישום השישי, זאת בכל הנוגע לאירוע מיום 8.2.17 בלבד, וזוכה מעבירות אלו ככל שהן נוגעות לאירוע מחודש מרץ 2017.

27. במסגרת האישום השמיני יוחסו למערער עבירה של החזקת כלבים בסביבה שיש בה הצטברות שתן וצואה, בתנאי צחנה וזוהמה בלתי סבירים. כן יוחסה לו עבירה של קשירת הכלבים באופן העלול לסכן אותם ולגרום להם לנזק, בעת הוצאתם לטיול.

באשר לתנאי המחיה בהם הוחזקו הכלבים, הפנה בית המשפט קמא לגרסת המערער בהקשר זה, לחוות דעתה של ד"ר דגנית בן דב (ת/8), אשר לא ביקרה בבית המערער, אך פירטה בחוות דעתה את השלכות מצב הדירה, כפי שדווח לה. כן הפנה לעדויות עדי התביעה אשר ביקרו בדירת המערער, מהן עולה, כי הדירה הייתה במצב מלוכלך ומוזנח. עוד הפנה לתמונות ת/20, ת/23 ו-נ/12, תוך שציינו, כי מעבר לאי סדר בולט, קיים קושי לראות בתמונות את תנאי המחיה המתוארים באישום זה. עוד הפנה בית המשפט קמא לעדויות עדי ההגנה ולעולה מהן.

28. באשר להוצאת הכלבים לטיול וקשירתם, הפנה בית המשפט קמא לגרסת המערער, במסגרתה הודה, בין היתר, בשימוש בקולר חנק, ברכיבה תוך כדי היות שלושת הכלבים קשורים בקולר חנק לאופניים

החשמליים, בעשיית צרכיהם תוך כדי הרכיבה וכן בהוצאתם לטיול פעם ביום בשעה 2:00. כן הפנה לעדות ד"ר דגנית בן דב ולחוות דעתה ת/8, באשר למשמעות והשלכות הדברים האמורים על הכלבים.

29. בנסיבות המתוארות, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בעבירות שיוחסו לו באישום השמיני. כך קבע, כי הוכח שהכלבים הוחזקו בתנאי צחנה וזוהמה בלתי סבירים, במועד מסוים בשנת 2017, ביום מעצרו של המערער ובמועדים נוספים שאינם ידועים. עם זאת, קבע, כי עדויות עדי ההגנה משקפות, כי לפחות לאורך חלק מהתקופה הרלוונטית לאישום זה, המערער סיפק את צרכי המחיה של כלביו באופן ראוי. כן קבע, כי ביחס לסוגיית תדירות הוצאת הכלבים ואופן קשירתם, הוכחו עובדות האישום השמיני במלואן.

30. בהקשרו של האישום העשירי, קבע בית המשפט קמא, כי תוכן שיחותיו של המערער עם עובדת המרפאה, כמפורט באישום זה, מציג ניסיון ברור להשפיע על עדים ולשבש מהלכי משפט. המערער שכנע את הפקידה לאפשר לו לשוחח עם עד מרכזי בפרשה וביקש שתעביר לו מסרים מפורטים ביחס לתוכן העדות אותה מצפה ממנו המערער למסור. נקבע, כי מהשיחה עולה, כי נהיר למערער שהפניה לעד אסורה, ברור לו שהפקידה המדברת עמו תיגש לעד ותמסור לו שהתקשר, כמו גם את תוכן דבריו, והמערער אף דרש מהפקידה להעביר את דבריו לד"ר רפאלי.

31. באשר לעבירת האיומים שיוחסה למערער באישום זה, דחה בית המשפט קמא את טענת המערער ולפיה, מדובר אך באמרה ובה כוונה לגיטימית להגיש תביעה, מבלי שהתכוון להפחיד ולהקניט. בית המשפט קמא הזכיר, כי המבחן לקיומו של "איום" הנו מבחן אובייקטיבי, המתייחס לאדם הסביר או לאדם רגיל מן הישוב, ולא למאיומים הספציפי, כאשר על בית המשפט לבחון את כלל הנסיבות שבמסגרתן הושמעו הדברים. בהקשר זה הפנה לפסיקה רלוונטית.

32. במקרה דנן, קבע בית המשפט קמא, כי מערכת היחסים בין המאיים למאויים, בקשר עם הליכי החקירה ובהמשך הליכי המשפט המתנהלים, טון הדיבור, התוקפנות והמלל ה"בריוני" של המערער, כולם נועדו להטיל אימה על העדים, להעביר מסרים ברורים שנועדו לשים מילים בפי ד"ר רפאלי על מנת שיישר קו עם גרסת המערער, ולהרתיעו ממסירת עדות חופשית בעת חקירה ומשפט.

33. כן קבע, כי האיום נוגע להתייחסות הצפויה של המאיים למאויים על דוכן העדים וכן להגשת תביעה כנגד המאויים. צוין, כי חקירה נגדית והגשת תביעה הן פעולות חוקיות ולגיטימיות, אך ההתקשרות החוזרת למקום עבודתו של עד מרכזי, תוך השמעת קללות ואמירות בריוניות, כפי המפורט שם, הינן אמרות שבאופן ברור נועדו לזרוע אימה ופחד, ולא רק ליידע על כוונה ללכת בדרך חוקית של הגשת תביעה. תחושתו של ד"ר רפאלי, שחש מאויים, חיזקה את מסקנת בית המשפט קמא, כי מדובר באיום לפגוע בשמו הטוב ובשלוות נפשו של העד.

לאור האמור, הורשע המערער בעבירות שיוחסו לו באישום העשירי.

34. בית המשפט קמא שקל האם צבר התלונות בדבר מצב איברי המין ופי הטבעת של הכלבים, די בו כדי להוות ראיה לכך שמצב איברי המין ופי הטבעת, בכל האירועים דנן, מקורו בביצוע עבירה פלילית על ידי המערער. בהקשר זה ציין, כי צבר תלונות, כאמור, עשוי להוות ראיה נסיבתית עצמאית לביצוע עבירה פלילית בכלבים על ידי המערער. יחד עם זאת, בית המשפט קמא לא שוכנע, כי צבר התלונות, כראיה נסיבתית, מוביל למסקנה אחת ויחידה בדבר אשמתו של המערער בגרימת התוצאה.

35. כך קבע, כי הווטרנרים עדי התביעה הבהירו בעדויותיהם, כי הם אינם יכולים לקבוע באופן חד משמעי מה מקור מצב האיברים האינטימיים של מי מהכלבים, וכי לא הוצגה ראיה באשר לתקיפה, או לקיומו של קשר סיבתי, בין הזנחה לבין התהוות הפגיעות באיברי המין, או בפי הטבעת. המערער אף טען, כי אחד הגורמים הוא טיפול לקוי בכלבים טרם הגיעם לחזקתו, נתון שבחלק מהמקרים אף אושש. עוד ציין בית המשפט קמא, כי ביחס לכל כלב או כלבה, הרי שמדובר בתלונה בודדת, או שתי תלונות על מצב איבר המין או פי הטבעת, לאורך תקופה של מספר שנים, תדירות שאינה מובילה, כשלעצמה, למסקנה חד משמעית בהקשר זה. בהינתן מארג הראיות שהובא, הרי שצבר התלונות לא שינה את מסקנות בית המשפט קמא באשר לנטען בכתב האישום.

36. בית המשפט קמא דחה את עתירת המערער לביטול כתב האישום בעילת "הגנה מן הצדק", בשל טענת המערער, כי תיק החקירה העומד בבסיס כתב האישום נחקר ונסגר בעילת "אין אשמה פלילית" ובהמשך נפתח מחדש ללא סיבה והוגש כתב האישום הנוכחי.

בהקשר זה קבע בית המשפט קמא, כי הלכה היא שרשות ציבורית מוסמכת לבחון מחדש את החלטתה, ואין לחשוד זכות מוקנית לכך שתיק לא יפתח לאחר שנסגר. ככל החלטה שלטונית אחרת, רשאית התביעה לשקול מחדש את עמדתה ולשנות את החלטתה הקודמת. עם זאת, שומה על התביעה להביא בחשבון את אינטרס ההסתמכות של החשוד, אשר מקבל הודעה על סגירת התיק, ושמורה לו הזכות לסופיות ההליך בעניינו. לפיכך, פתיחת תיק מחדש, צריכה להיעשות בזירות ראויה ולא כדבר שבשגרה. בהקשר זה הפנה לפסיקה רלוונטית.

37. בית המשפט קמא ציין, כי במקרה דנן, אין מחלוקת שתיק החקירה המקורי משנת 2017 נסגר בעילה של "אין אשמה פלילית". כן פירט את השתלשלות האירועים שהובילה לפתיחת התיק מחדש והכללת תוכנו בכתב האישום הנוכחי, כמו גם את הסברי המשיבה בהקשר זה.

בנסיבות האמורות, קבע בית המשפט קמא, כי במקרה דנן, היו נסיבות חדשות ומהותיות שהובילו לפתיחת התיק שנסגר. הודעתה של עדת התביעה נירית דראי והשיחה המוקלטת, בה הודה המערער בין השאר בהחדרת אצבע לכלבה, היוו נקודת מפנה בהתייחסות גורמי החקירה והתביעה לאשמת המערער. לאחר קבלת ראיה אובייקטיבית זו וחקירת הווטרנרים שהציפו אירועים נוספים, הוחלט על פתיחת התיק שנסגר והגשת כתב אישום

על בסיסו ועל בסיס החומר שהצטבר מעת מעצרו של המערער.

מקום בו לא הוכח, כי נגרמה פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות עקב פתיחת התיק שנסגר, דחה בית המשפט קמא את הבקשה לביטול כתב האישום מחמת "הגנה מן הצדק".

38. על בסיס העובדות, שהוכחו מעבר לכל ספר סביר, אותן פירט בית המשפט קמא בשולי כל אחד מהאישומים, הורשע המערער בעבירות כמפורט לעיל.

נימוקי גזר הדין :

39. במסגרת גזר דינו, ציין בית המשפט קמא, כי הערך החברתי המוגן בעבירות הקשורות בפגיעה בבעלי חיים הוא הגנה על בעלי החיים וצמצום הפגיעה בהם, כחלק מתפיסה מוסרית החורגת מן האינטרס של בעלי החיים בלבד. תפיסה זו כוללת גם ביטוי לאנושיות שבנו, לכבוד האדם ולהתחשבות ברגשות מי המעוניין להגן על בעלי החיים.

40. בית המשפט קמא הפנה לפסיקה בה הובאה עמדת בית המשפט העליון באשר לפגיעה בבעלי חיים והענישה הראויה בגין עבירות אלה, כמו גם הובאו אמירות באשר לתכליותיו של חוק צער בעלי חיים. כן הפנה לפסיקה באשר לענישה הראויה בעבירות שעניינן, פגיעה בבעלי חיים.

41. בית המשפט קמא הוסיף וקבע, כי הערך החברתי המוגן בעבירת האיומים הוא הגנה על שלווה נפשו ובטחונו של הפרט, כמו גם על חופש הפעולה והבחירה שלו. הערך החברתי המוגן בעבירת שיבוש מהלכי משפט הוא הקפדה על הליך הוגן, מניעת פגיעה בטוהר ההליך השיפוטי ובתקינותו, לרבות בשלב החקירה, והגנה על שלטון החוק.

42. באשר למידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, קבע בית המשפט קמא, כי זו נגזרת מנסיבות ביצוע העבירות. בהקשר זה ציין, כי המערער הורשע, לאחר ניהול משפט, ב-5 אישומים, הכוללים עבירות התעללות בבעל חיים (אישומים 1, 2, 8), החזקת בעלי חיים מבלי לספק את צרכי מחייתם, לדאוג לבריאותם ולמנוע התעללות בהם (אישומים 1, 6, 8), אי מתן טיפול לבעל חיים סובל (אישום 6), החזקת בעלי חיים במתחם מלוכלך בהפרשות גוף ובפסולת (אישום 8), קשירת בעלי חיים (אישום 8), קשירת בעל חיים בקולר חנק (אישום 8), איומים (אישום 10) ושיבוש מהלכי משפט (אישום 10).

43. כך הזכיר, כי באישום הראשון תואר, כי המערער הידק את עורה של הכלבה עזית בעשרות סיכות שדכן ובדבק מהיר. בית המשפט קמא העיר, כי המערער טען שעשה כן כדי לסגור חתך ניתוחי שנפתח, אולם לא ברור מהיכן שאב תעוזה לעשות כן ללא שום הכשרה רפואית, ללא ציוד רפואי מתאים וללא מתן

חומרי הרדמה מקומית, או משככי כאבים. בית המשפט קמא קבע, כי מדובר ביומרות פוגענית והצר על הכאב הרב שנגרם לכלבה עקב ההתעללות בה, תחת לקיחתה למרפאה וטרינרית, או למיון.

44. כן הזכיר, כי באישום השני תואר, כי המערער רחץ את ישבנה ואת איבר מינה של הכלבה הודינה וכי במהלך הרחצה החדיר חלק מאצבעו לתוך איבר מינה, עד שהודינה נבחה. באותו מועד החדיר המערער (כך לפי עדותו בבית המשפט) צינור מקלחת לפי הטבעת של הודינה, פתח את זרם המים במקלחת והתיז לתוך פי הטבעת של הודינה זרם מים בעוצמה חזקה. הוער, כי המערער טען כי ביצע חוקן, אך גם כאן מדובר ביומרות פוגענית לטפל בכלבה ללא כל הכשרה מתאימה וללא ציוד רפואי מתאים, בדרך המשקפת התעללות ממשית, שללא ספק הסבה לכלבה כאב ואי נוחות.

45. עוד הזכיר, כי במסגרת האישום השישי, המערער קילח גורה כבת 3 חודשים ושפשף אותה באגרסיביות כדי שתהיה נקיה, לרבות באזור איבר המין. המעשה גרם לגורה לגירוי ולנפיחות באיבר המין. המערער התקשר למרפאת ד"ר רענן רפאלי, דיווח על כך ועל זיהום, אך סירב לבקשות חוזרות מטעם ד"ר רפאלי להביא את הגורה לבדיקה במרפאה.

46. כן הזכיר, במסגרת האישום השמיני, במספר מועדים בתקופה הרלוונטית, בין היתר במועד מסוים בשנת 2017 וביום מעצרו של המערער, 21.10.20, החזיק המערער בכלבים בביתו, בסביבה שיש בה תנאי צחנה וזוהמה בלתי סבירים. עובר ליום 21.10.20 ובמשך תקופה, הוצאו הכלבים לטיול פעם ביום, בד"כ בשעה 2:00, באופן שאינו מספק ואינו עונה על צרכיהם הבסיסיים. המערער נהג להוציא את הכלבים כשהם קשורים לאופניים חשמליים, או מוחזקים על ידי המערער שעה שהוא רוכב על האופניים. הכלבים אף ביצעו את צרכיהם בזמן שהם קשורים לאופניים, דבר המסכן באופן מהותי את הכלבים ועשוי אף לגרום לפגיעתם, או לדריסתם. באותן נסיבות המערער הולך את הכלבים כשהם קשורים בקולר חנק המיועד לאילוף, דבר העלול לגרום לנזק בלתי הפיך גם לקנה הנשימה ואפילו לחנק.

47. עוד הוזכר, כי במסגרת האישום העשירי המערער הורשע בביצוע עבירות איומים ושיבוש מהלכי משפט, כיוון שפנה פעם אחר פעם למשרדו של הווטרינר ד"ר רענן רפאלי וניסה להשפיע על עדות שימסור בחקירתו.

48. בית המשפט קמא קבע, כי הכלבים שהו במחיצת המערער פעמים רבות בתנאי הזנחה, כשהוא מתעלל בהם פעם אחר פעם בדרכים מגוונות ואכזריות. התייחסותו המאיימת כלפי עדי תביעה, נשוא האישום העשירי, מלמדת, כי התנהגותו השלילית של המערער, במישור הפלילי והמוסרי כאחד, חורגת מגדר בעלי החיים שברשותו ומופנית גם לבני אדם.

49. באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות, כמו גם הנזק שעלול היה להיגרם מביצוען, הפנה בית המשפט קמא לחוות דעתה של ד"ר דגנית בן דב, המלמדת על הנזק שנגרם בפועל, כמו גם הנזק הפוטנציאלי

המשמעותי שעלול היה להיגרם לכלביו של המערער בגין המעשים שביצע והעבירות בהן הורשע.

50. באשר להתעללות בבעלי חיים נקבע, כי נוכח ריבוי אירועי ההתעללות, תדירות הביצוע, ריבוי הקורבנות והנזק שנגרם או שצפוי היה להיגרם, הרי שרמת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, הגם שלמרבה המזל לא גרם המערער למותו של בעל חיים.

51. ביחס לאירועי האיומים והשיבוש נקבע, כי אף שהאיומים אינם בפגיעה בחיי אדם, הרי שריבוי האיומים, הפנייתם כלפי בעלי מקצוע, לרבות עובדי ציבור, והשילוב בין האיומים לבין הניסיון להשפיע על עדים ולהטרידם בקשר עם מסירת העדות בחקירה ובמשפט, הרי שכל אלו משקפים פגיעה ברמה גבוהה ולכל הפחות בינונית - גבוהה בערכים המוגנים.

52. באשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות התעללות בבעל חיים, הפנה בית המשפט קמא למקרים שנדונו בפסיקה ולענישה שהושתה במסגרתם וזאת, בשינויים המתחייבים ממספר האירועים, מספר הקורבנות, מהות ההתעללות בבעלי החיים, הנזק שנגרם ונסיבות הנאשם. כן הפנה לפסיקה ממנה נלמדת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות האיומים.

53. בשים לב לעקרון ההלימה ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, קבע בית המשפט קמא, כי מתחם העונש ההולם בגין כל אחד מן האישומים בהם הורשע המערער, נע בין מספר חודשי מאסר שניתנים לריצוי בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

54. בית המשפט קמא הבהיר, כי בצד כל אישום בו הורשע המערער נקבע מתחם נפרד, בהינתן חומרת המעשים, מקום בו לא מדובר במסכת אירועים זהה רציפה אלא בקורבנות שונים, נטולי יכולת תגובה, הראויים להתייחסות המיוחדת את הפגיעה בכל אחד מהם. בהקשר זה ציין, כי הוא ער לכך שבאישום השמיני קיימת חפיפה מסוימת לשאר אישומי ההתעללות, מבחינת התקופה וזהות הקורבנות. כן קבע, כי יש להטיל על המערער עונש כולל בגין כלל העבירות בהן הורשע.

55. במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, שקל בית המשפט קמא את ריבוי האישומים.

56. כן ציין, כי המערער יליד שנת 1984, ולחובתו ארבע הרשעות קודמות בפלילים, בגין עבירות שעניינן, תקיפה סתם, איומים במספר מקרים והחזקת סכין. בית המשפט קמא פירט את העבירות נשוא הרשעותיו הקודמות של המערער, נסיבות ביצוען והעונשים שהושתו על המערער בגין, הכוללים, בין היתר, מאסרים בפועל. בהקשר זה קבע, כי כפי העולה מעברו הפלילי, המערער חוזר ומבצע עבירות איומים ובהרשעתו הקודמת האחרונה משנת 2016, הסלימה התנהגותו לעבירת אלימות פיזית. כן ציין בית המשפט קמא, כי חלק מאותן עבירות בוצעו כלפי וטרינרים ועובדיהם, בקשר עם החלטה להוצאת

כלבים מחזקת המערער. כך קבע, כי האישום העשירי שבכתב האישום הנוכחי, מהווה, אפוא, חוליה בשרשרת עבירות אלימות פיזית ומילולית, כלפי וטרינרים ועובדיהם, בקשר לסוגיית החזקת כלבים ברשות המערער.

57. עוד ציין בית המשפט קמא, כי המערער ניהל משפט בהתאם לזכותו שבדין. בהקשר זה הדגיש, כי מובן שמימוש זכותו לניהול משפט לא תוביל להחמרה בעונשו של המערער, אולם שעה שכך נהג, הרי שאין הוא זכאי להקלה בעונש, לה זכאי נאשם אשר נטל אחריות על מעשיו וחסך בזמן ציבורי ובזמנם של עדים.

58. בית המשפט קמא הוסיף וקבע, כי לא הוצגו סיכויי שיקום בעניינו של המערער. המערער לא ביקש להפנותו לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן ולא עתר לשילובו בהליך טיפולי. נקבע, כי אין ספק שקיימת נזקקות טיפולית, אך כעולה מעדותו בבית המשפט ומאמרות החוץ שמסר, הרי שלמרבה הצער, המערער אינו רואה צורך בטיפול בבעיות ההתנהגות שלו, אינו ער לכך שהתנהגותו אינה נורמטיבית אלא פלילית, אינו מוכן להכיר בכשלים החוזרים ונשנים בהתנהגותו, ממזער מחומרת מעשיו, טוען לרדיפה ומטיל את האשם לפתחם של וטרינרים שונים ורדיפה מערכתית. בנסיבות אלה, התרשם בית המשפט קמא, כי הסיכון להישנות עבירות הינו גבוה ועמו גובר משקלם של שיקולי הרתעת המערער.

59. באשר לנסיבותיו האישיות של המערער, הפנה בית המשפט קמא לטיעוני המערער ובא כוחו לעונש, במסגרתם נפרשו נסיבות חייו המורכבות של המערער, אשר הובילו אותו ליצירת קשר קרוב עם בעלי החיים שברשותו. עם זאת, קבע, כי כפי העולה מהכרעת הדין, המערער עשה שימוש לרעה בכוחו וניצל את יחסי האמון עם הכלבים חסרי הישע, לשם פגיעה בהם.

60. עוד התחשב בית המשפט קמא בתקופה בה שהה המערער במעצר של ממש ובמעצר בפיקוח אלקטרוני.

61. בשל מצבו הכלכלי של המערער, נמנע בית המשפט קמא מלהטיל עליו רכיב ענישה כספי. לאור האמור, השית על המערער את העונשים, כפי שפורטו לעיל.

ההליכים שבפנינו:

62. טיעוני הצדדים נשמעו בדיון שהתקיים בפנינו ביום 22.3.22. במהלך הדיון הוגשו עיקרי טיעון בכתב מטעם המשיבה (התקבלו וסומנו ב/1). לב"כ המערער ניתנה זכות תגובה לעיקרי טיעון המשיבה, תוך 7 ימים. כן ניתנה למשיבה זכות תשובה בתוך 3 ימים ממועד הגשת תגובת ב"כ המערער. כן הורינו, כי ככל שנסבור, כי יש מקום לאפשר לב"כ המערער להשיב גם לכך, כי אז תינתן החלטה משלימה כנדרש.

63. תגובת המערער לעיקרי טיעון המשיבה הוגשה ביום 24.3.22. כן הוגשה בצידה בקשה לקביעת דיון לצורך השלמת טיעוני הצדדים בעל פה. עוד התבקש להורות על עריכת ביקור בבית המערער על ידי פקח מטעם המשיבה לבחינת התנאים להחזקת כלבים בדירה.

בתגובתה מיום 31.3.22, התנגדה המשיבה לבקשת ב"כ המערער, על שני חלקיה.

64. בהחלטה מיום 3.4.22, נדחתה הבקשה על שני חלקיה. זאת, בשים לב לכך שבדיון שהתקיים במעמד המערער וב"כ הצדדים, נפרשו טיעוני ב"כ הצדדים בהרחבה ובפירוט רב ואף ניתנה לב"כ הצדדים האפשרות להשלים טיעוניהם בכתב. כך גם לא נמצאה הצדקה עניינית להורות על ביקור פקח מטעם המשיבה בבית המערער.

65. ביום 4.4.22 הגישה המשיבה תשובתה בכתב לתגובת המערער לעיקרי הטיעון שהוגשו מטעמה.

66. לאחר שהוגשה תשובת המשיבה, כאמור, הגיש המערער בעצמו ולא באמצעות בא כוחו, שתי בקשות. בבקשתו האחת, ביקש המערער להגיש טענות נוספות בכתב בנוגע להיעדר הייצוג בבית המשפט קמא ונושאים נוספים הדרושים, להגדרתו, לשם שמירה על ניהול תקין וטוהר המשפט. בבקשתו השנייה ביקש המערער להגיש ראיות חדשות בדמות תיעוד רפואי, תמונה והקלטות, אשר לטענתו, לא זכו להתייחסות בית המשפט קמא.

בתגובתה, התנגדה המשיבה לבקשות. יצוין, כי בבקשה נוספת, ביקש המערער להתעלם מתגובת המשיבה.

בקשות המערער, כמפורט לעיל, נדחו בהחלטות מיום 12.4.22, בהינתן סוג ההליך בו אנו מצויים, העובדה כי טיעוני הצדדים נפרשו בהרחבה הן בטיעונים בעל פה והן בהשלמת טיעונים בכתב ומשלא מצאנו טעמים להיעתר להן.

67. למען השלמת התמונה יצוין, כי מטעם המערער הוגשו בקשות נוספות שונות לתיק בית המשפט. בין היתר, הגיש המערער בקשה לפסלות הרכב השופטים, בקשה ממנה חזר בהמשך, בדיון מיום 24.4.22. כן הגיש המערער בקשות בהן הוסיף טענות שונות באשר לפסק דינו של בית המשפט קמא, התשתית הראייתית עליה התבססה הכרעת הדין, התנהלות המשיבה וגורמי החקירה והאכיפה, וכהנה וכהנה. בקשות המערער קיבלו התייחסות בהחלטות שניתנו.

68. עוד יוער, כי המערער הגיש בקשות הנוגעות לייצוגו על ידי הסנגוריה הציבורית. נוכח הטענות שהועלו על ידי המערער כנגד בא כוחו, הגישה הסנגוריה הציבורית בקשה לשחרור מייצוג. עם זאת, בדיון מיום 5.7.22, הבהיר המערער, כי ברצונו להמשיך להיות מיוצג על ידי הסנגוריה הציבורית ועל ידי בא כוחו. בנסיבות אלה, ובזיקה להסכמות הצדדים כמפורט בפרוטוקול הדיון, לא שוחררה הסנגוריה הציבורית מייצוג המערער בשלב זה. ביום 14.7.22 הוגשה בקשה נוספת מאת הסנגוריה הציבורית, לשחרור

מייצוג המערער, וזאת, נוכח העולה מבקשות נוספות שהוגשו על ידו. בנסיבות הכוללות של העניין, שעה שעתה, כאמור, ניתן פסק דין המסיים את ההליך שבפנינו, כמו גם בהינתן מכלול נסיבות המקרה דנן ונתוני העושה, כמו גם בזיקה להליכים שהתקיימו בפנינו והעולה מהם, אינני סבורה, כי יש מקום בשלב זה להורות על שחרור הסנגוריה הציבורית מייצוגו של המערער. לפיכך, אני ממליצה לחברי להורות על דחיית הבקשה בהיבט זה.

69. בדיון מיום 5.7.22, התרנו למערער להשלים טיעון קצר מטעמו באשר לסוגיית הצו שהושת על המערער כפי גזר דינו של בית המשפט קמא וזאת, לפני משורת הדין. בטיעוני, עתר המערער לביטול הצו, תוך שהדגיש את חשיבות הכלבים בחייו, נוכח בדידותו. המערער הדגיש, כי הוא רואה בכלבים כבני משפחתו ובלעדיהם חיי ריקים מתוכן. כן הצהיר, כי ברשותו אמצעים לגידול וטיפול בכלבים וכי ביכולתו לספק להם תנאי מחיה הולמים (תמונות ביתו של המערער הוגשו וסומנו מ/1).

המשיבה התנגדה לעתירת המערער לביטול הצו, כאמור, תוך שהדגישה, כי צו זה אינו עונש, אלא מטרתו למנוע התעללות ולהגן על בעלי החיים. כן טענה להיעדר לקיחת אחריות והפנמה של המעשים מצד המערער, כמו גם לחומרת המעשים.

יצוין, כי בהמשך, הגיש המערער בקשה לעיכוב ביצוע הצו המגביל שהוטל עליו בגזר הדין, עד למתן פסק הדין בערעור. המשיבה התנגדה לבקשה. בהחלטה מיום 15.8.22 נדחתה הבקשה, זאת, בשל השיהוי הנכבד שחל בהגשתה, בשל מהות הצו, כמו גם בשל העובדה, כי בבקשתו, המערער לא טען ולא הוכיח, כי אי עיכוב הצו עלול לגרום למצב בלתי הפיך, או לתוצאה קיצונית בלתי סבירה שניתן למנוע באם יעוכב הביצוע כמבוקש.

טיעוני המערער:

70. בהודעת הערעור שבכתב, הבהיר ב"כ המערער, כי הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין וכנגד הרשעת המערער בחמישה אישומים, כמו גם כנגד דחיית טענתו לביטול האישום הראשון והאישום השישי שבכתב האישום מחמת "הגנה מן הצדק". בהקשר זה צוין, כי המערער משלים עם דחיית בקשתו לביטול האישום השני מחמת "הגנה מן הצדק", אולם הוא סבור, כי יש לזכותו מאישום זה לגופו של עניין. כן הובהר, כי המערער סיים זה מכבר לרצות את עונש המאסר שהוטל עליו בגזר הדין, אולם עודנו עומד על ערעורו, במטרה לנקות את שמו הטוב.

71. לחילופין, מופנה הערעור כנגד גזר דינו של בית המשפט קמא. בהקשר זה צוין, כי ביום 23.2.22 שוחרר המערער ממאסרו, לאחר שריצה אותו במלואו ואולם, הוא עודנו עומד על ערעורו לעניין העונש וסבור, כי נגרם לו עוול של ממש בהשתתף תקופת המאסר שריצה. במאמר מוסגר נטען, כי תקופת המאסר שהוטלה על המערער הושפעה ברובד הסמוי מתקופת המעצר הארוכה בה היה נתון עד למתן גזר הדין. הוטעם, כי האמור יקבל משנה תוקף אם יתקבל ערעורו ביחס לאישומים בהם הורשע. כן מלין המערער על הטלת הצו האוסר עליו להחזיק בעלי חיים למשך עשר שנים ולעמדתו, לא היה כל מקום

למתן צו מסוג זה בנסיבות העניין.

72. ב"כ המערער ציין, כי רוב רובו של ההליך נוהל עת המערער לא היה מיוצג, לאחר ששני סניגורים שמונו לייצגו מטעם הסניגוריה בציבורית, שוחררו מייצוג. כך, שמיעת הראיות התנהלה כאשר המערער אינו מיוצג, למעט בתחילת ההליך, דבר אשר הכביד מאוד על ניהולו.

73. בנסיבות אלה, טען ב"כ המערער, כי לבית המשפט חובה מוגברת לסייע בידי נאשם בלתי מיוצג. בהקשר זה נטען, כי בתחילה, בית המשפט קמא גילה סבלנות רבה ולרוב אפשר למערער להביא בשפתו את מלוא טיעונו כנגד האישומים נגדו. עם זאת, לגישתו, במספר נושאים נקודתיים, לא עמד בית המשפט קמא בחובתו המוגברת לסייע למערער שהיה לא מיוצג. ראשית, באשר למיקוד המערער בטענות העשויות להוות הגנה בפני האישום. שנית, באשר למתן הסבר ביחס לדין, לרבות דיני הראיות, והכלל כי לא ניתן להרשיע על סמך הודאה במשטרה, ללא דבר מה נוסף. שלישית, באשר לעובדה, כי בית המשפט קמא סמך על הצהרות ב"כ המדינה בנוגע לנושאים שנחקרו בתיק, אשר נסגר מחוסר אשמה בשנת 2017. בהקשר זה נטען, כי בעוד שב"כ המדינה טענה, כי התיק עסק רק בעובדות מסוימות שנגעו לאישום השני, הרי שבפועל, התיק עסק גם בעניינים הנוגעים לאישומים הראשון והשני.

74. עוד העלה ב"כ המערער טענות כנגד התנהלות המשיבה, אשר לטעמו, לא ענתה על חובת ההגינות הנדרשת ממנה כלפי אזרח במסגרת הליך פלילי שננקט נגדו. חובת הגינות זו, כך לדידו, הייתה אמורה להיות מוגברת, שעה שדובר במערער דל אמצעים שלא היה מיוצג במסגרת ההליך. עם זאת, לפחות בשני עניינים, חטאה המשיבה לחובה זו.

ראשית, במסגרת הדיון בטענת המערער לביטול האישומים הראשון, השני והשלישי מחמת "הגנה מן הצדק", טענה המשיבה, כי התיק שנסגר מחוסר אשמה בשנת 2017 עסק רק באישום השני, הגם שזה עסק גם באישומים הראשון והשלישי. המשיבה אף התנגדה לבקשת המערער להגיש מסמכים מהתיק, להוכחת טענתו זו.

שנית, במסגרת דיון שנערך בבית המשפט העליון, מסרה המשיבה, כי עמדתה העונשית הצפויה הינה להשית על המערער שנתיים מאסר בפועל. עם זאת, בטיעוניה לעונש ולאחר זיכוי המערער ממחצית מהאישומים שיוחסו לו, עתרה המשיבה להטיל על המערער, שלא היה מיוצג בשלב זה, עונש של למעלה מחמש שנות מאסר בפועל. התנהלות זו, כך נטען, אינה ראויה.

75. בטרם העלה את טיעונו לגופם של האישומים, טען ב"כ המערער, כי המערער הינו אדם בודד ודל אמצעים, המתקיים מקצבאות מאת המוסד לביטוח הלאומי. המערער ננטש בילדותו על ידי משפחתו וגדל בפנימיות ובמסגרות אומנה שונות. זיכרון הנטישה והבדידות הקשה שחוה המערער בחייו, כמו גם אהבתו הרבה לכלבים, הביאו את המערער לאמץ כלבים נטושים, עזובים ופגועים, מתוך כוונה לטפל בהם ובתוך כך, להפיג את תחושת בדידותו. משנת 2014, המערער אימץ וטיפל בכעשרים כלבים עזובים ופגועים שננטשו על ידי בעליהם הקודמים. מטבע הדברים, חלק מהכלבים הנטושים שאימץ המערער,

סבלו מבעיות רפואיות שונות, לעיתים קשות. על רקע זה, פנה המערער לגורמי הוטריריה השונים בצפון, ואף הפעיל עליהם לחץ להעניק טיפול רפואי לכלבים. בשל העובדה, כי לא היה בידי המערער לעמוד בטיפולים הוטריריים, נוצרו חיכוכים בינו לבין גורמי הטיפול, שהובילו לנקיטת הליכים פלייט ואזרחיים.

76. על רקע העובדה שחלק מהכלבים שאסף המערער היו פצועים ופגועים, הוגשה כנגדו בשנת 2017 על ידי גורמי הוטריריה, תלונה שעסקה, בין היתר, באישומים הראשון, השני והשישי, בחשד שהמערער פוגע בכלבים. לאחר חקירה, הועבר התיק לפרקליטות ונסגר מחוסר אשמה. אולם, המערער נעצר נחקר והוגש כנגדו כתב האישום הנוכחי, בעקבות פעילות של פעילי זכויות בעלי חיים, במסגרתה, בין היתר, דובב המערער והוקלט על ידי הגב' נירית מדעי (ע"ת 9 בכתב האישום). בהקשר זה נטען, כי דבר מעצרו של המערער והחשדות כנגדו פורסמו בכלי התקשורת, דבר שגרם לו לנזק רב. כן צוין, כי לימים, הגיעה הגב' מדעי למסקנה, כי המערער נרדף על לא עוול בכפו, כפי שבא לידי ביטוי בעדותה בבית המשפט קמא.

77. באשר לאישום הראשון שבכתב האישום נטען, כי האירוע נשוא אישום זה, מחודש ינואר 2016, עלה במסגרת תיק החקירה שנסגר בשנת 2017 מחוסר אשמה. צוין, כי אין מחלוקת שכלבתו של המערער, עזית, עברה ביום 14.1.16 ניתוח עיקור אצל הוטריר ד"ר רפאלי, במסגרתו נתפר חתך שנפתח לצורך הניתוח. הובהר, כי המערער לא היה אחראי לסיבה בעטיה נדרש הניתוח. מספר שעות לאחר הניתוח, התפרים נפתחו, ולאחר שפנה לאנשי המקצוע שסירבו לסור לביתו, המערער סגר בעצמו את הפתח עם סיכות ודבק שלוש שניות. השאלה המשפטית והעובדתית אותה בחן בית המשפט קמא בהקשרו של אישום זה הינה, האם בנסיבות העניין עומדת למערער "הגנת הצורך". לטענת המערער, היה מקום לבחון האם עומדת לו "הגנת הצורך המדומה", שהינה שילוב של "הגנת הצורך" ו"הגנת טעות במצב הדברים".

78. לטענת ב"כ המערער, בית המשפט קמא לא דן בניתוח יסודות עבירת ההתעללות וביסס את הרשעת המערער בכל סעיפי ההתעללות על חוות דעתה של ד"ר בן דב (ת/8), אשר הגדירה את המעשים כהתעללות. לגישתו, הגדרת המונח "התעללות" שבחוק צער בעלי חיים הינה שאלה משפטית שעל בית המשפט לדון בה ולא הגדרה וטרירית, מקום בו נקודת המבט של הוטריר הינה מנקודת מבטו של בעל החיים והסבל שנגרם לו. ואולם, להגדרת המונח בחוק משמעות נורמטיבית ובחינתו צריכה להיעשות בהיקף רחב יותר מהשאלה, האם נגרם סבל לבעל החיים. בהקשר זה של קביעת הנורמה, על בית המשפט להביא בחשבון שיקולים כגון: המניע לגרימת הסבל (האם מרצון להיטיב עם בעל החיים, או להרע לו), מודעות למעשה ולכך שמדובר בהתעללות, וכן מאפיינים נוספים כגון, התאכזרות.

79. לגישת ב"כ המערער, עיון במכלול הראיות מלמד, כי היה מקום לזכות את המערער מהעבירה, ולו מחמת הספק, בשל "הגנת הצורך", או "הגנת הצורך המדומה". מעבר לכך, בנסיבות העניין, לא היה מקום לקבוע, כי מעשי המערער עולים כדי התעללות, כמובנה בסעיף 2(א) לחוק. מכל מקום, נטען, כי

לא התקיים במערער היסוד הנפשי הדרוש בעבירה זו, והוא מודעות לכך שמעשיו הם בגדר התעללות בבעל חיים. ב"כ המערער הוסיף, כי במסגרת החובה המוגברת המוטלת על בית המשפט לסייע בידי נאשם לא מיוצג, הרי שהיה על בית המשפט קמא למקד את המערער, במתן הסברים אודות האילוצים שגרמו לו לטפל בעצמו בכלבה עזית.

80. באשר לדחיית טענת המערער ל"הגנת הצורך" וקביעת בית המשפט קמא בהקשר זה, כי היה על המערער למצוא דרך סבירה להביא את הכלבה לגורם מקצועי ומיומן, אשר לו הציוד המתאים לטיפול בה, טען ב"כ המערער, כי בית המשפט קמא התעלם מכך שמדובר במערער ערירי וחסר אמצעים שלא יכול היה לממן את ההסעה מצפת לקריית שמונה, כמו גם את הטיפול הרפואי. המערער נקלע למצב בו היה עליו לבחור בין היעדר מענה טיפולי לכלבתו, לבין ניסיון לעשות כמיטב יכולתו לעזור לה במצב החירום, לתפיסתו. בהקשר זה הוזכר, כי הטיפול הרפואי המקורי מומן על ידי מתנדבת בשם ליליאן, אשר אף הסיעה את המערער ואת הכלבה לטיפול.

81. יתרה מזו, נטען, כי הגורמים המקצועיים להם הודיע המערער בזמן אמת על הבעיה הרפואית הדחופה, לא דאגו לפתרונות שהציע בית המשפט קמא, או להגיע לביתו של המערער, לאחר שהודיע, כי הוא אינו יכול להביא את הכלבה לטיפול, בשל נסיבות שאינן תלויות בו. בהקשר זה נטען, כי סביר יותר שהמשטרה או מכבי האש היו פועלים לפי בקשה של גורמי הטיפול המקצועיים, ומביאים את הכלבה לטיפול.

82. בנוסף נטען, כי המערער חשש לקחת את הכלבה לטיפול והעדיף שגורמי הטיפול יגיעו לקחת את הכלבה, לאור חששו מסיבוכים אפשריים שיכולים לקרות בדרך הארוכה מצפת לקריית שמונה. אמנם, ד"ר פרלשטיין העיד שלא היה ממש מבחינה רפואית בחששו זה של המערער, אולם המערער אינו רופא וחששו היה סביר. אשר על כן, בשים לב להיעדר יכולתו הכלכלית של המערער, למגבלות הפיזיות שבהבהלת הכלבה לטיפול רפואי במצב חירום והלחץ הרב שנבע מהחשש לגורלה, העניק לה המערער טיפול רפואי, כמיטב הבנתו ומתוך דאגה אמיתית לחייה.

83. באשר לעבירת ההתעללות שבסעיף 2(א) לחוק צער בעלי חיים, נטען, כי זו אינה זוכה להגדרה מעבר לנוסח החוק. עם זאת, נטען, כי ניתן להקיש מהפסיקה בעניין עבירת ההתעללות הקבועה בחוק העונשין, לפרשנות שיש לצקת לעבירת ההתעללות שבחוק צער בעלי חיים. בזיקה למבחנים השונים שנקבעו בפסיקה בהקשר זה נטען, כי במקרה דנן, אין מחלוקת שכוונת המערער הייתה לטובת הכלבה והיא, לתת לה טיפול רפואי בשעת חירום, לתפיסתו. ב"כ המערער הפנה בהקשר זה לעדות ד"ר פרלשטיין, כי המערער לא פעל מרוע, אלא כי חשב שכך עליו לנ ג דבר העולה בקנה אחד עם גרסת המערער.

84. כך נטען, כי מקום בו המערער ביקש לעזור לכלבתו לאחר ניתוח שעברה ולהעניק לה טיפול רפואי דחוף, הרי שניכר, כי הוא לא פעל מרוע. נהפוך הוא. המערער יצר קשר עם גורמי המקצוע וביקש

שיבואו לטפל במצב, משום שלא הייתה לו האפשרות הפיזית או הכלכלית להביאה לטיפול. לאור האמור, הרי שלא מתקיימות בנסיבות האירוע אותן נסיבות של רוע, או אכזריות, שיש בהן כדי להצדיק הרשעה בעבירת התעללות. בנוסף, נוכח עדותו של ד"ר פרלשטיין, הרי שלא מתקיים במערער היסוד הנפשי הדרוש לעבירה והוא, מודעות לכך שמעשיו הם בגדר התעללות. זאת ועוד, התנהלות גורמי המקצוע במקרה דנן, אינה עולה בקנה אחד עם חובתו ושליחותו של רופא וטרינר. בנסיבות אלה, הרי שהעמדת המערער לדין פוגעת קשות בתחושות הצדק וההגינות.

85. לאור האמור, עתר ב"כ המערער לזכות את המערער מהמיוחס לו באישום הראשון. עוד טען, כי תיק החקירה באישום זה נסגר לאחר עיון הפרקליטות, מחוסר אשמה ודומה, כי טעמים טובים עמדו בבסיס החלטה זו. מקום בו לא נוספה כל ראיה מפלילה מאז נסגר התיק, הרי שלא היה מקום להעמדת המערער לדין בגין אירוע זה.

86. בהקשרו של האישום השני צוין, כי המערער הורשע בעבירת התעללות בכלבה הודינה, בגין אירוע משנת 2016. תיק החקירה בגין אירוע זה נסגר מחוסר אשמה ונפתח מחדש לאור ההקלטה שהביאה העדה, הגב' נירית דרעי. ב"כ המערער הפנה לעדות הגב' יקירה טרדו ולפיה, מדובר בכלבת רחוב מוזנחת, לא מקולחת, עם קרציות ואשר סבלה מבעיות מעיים. המערער הסביר את מעשיו בכך שסבר שלכלבה יש סתימת מעיים וכי ראה שקית תלויה בפי הטבעת. עם זאת, בית המשפט קמא לא קבע כל ממצא בנוגע לטענת המערער, כי גורמי הטיפול סירבו לקבל אותם במרפאה ולכן הוא נאלץ להושיט עזרה לכלבה, בעצמו. יתרה מזו, בית המשפט קמא אף לא דן במשמעות המשפטית שיש לתת לנסיבה זו.

87. ב"כ המערער שב והזכיר את שליחותו וחובתו של רופא וטרינר להעניק טיפול רפואי וטען, כי על רקע זה, הרי שהעמדת המערער לדין בגין אישום זה פוגעת בתחושות הצדק והיושר המשפטי. נוכח טענת המערער, כאמור, כי גורמי הטיפול סירבו לתת טיפול לכלבה, נראה שלא נותרה בידו ברירה סבירה, אלא להעניק לכלבה את הטיפול בעצמו ולפיכך, עומדת למערער "הגנת הצורך".

88. בנוסף, נוכח כוונתו הטובה של המערער להיטיב עם הכלבה המוזנחת, ובהיעדר קביעה ולפיה המערער פעל ממניעים של סדיזם או אכזריות, הרי שלא היה מקום להרשעו בעבירת התעללות. זאת ועוד, ברי כי לא מתקיים במערער היסוד הנפשי הדרוש לעבירה והוא, מודעות לכך שמדובר בהתעללות, שכן, המערער סבר כי הוא מציל את חיי הכלבה. ב"כ המערער הזכיר, כי תיק החקירה בגין אישום זה נסגר בשעתו מחוסר אשמה וטען, כי בדין נסגר מעילה זו.

89. בהקשרו של האישום השישי נטען, כי המערער הסביר את מעשיו בכך שדובר בכלבת רחוב מוזנחת וכי הוא פעל כדי לנקותה. צוין, כי נראה שכתב האישום לא מייחס את העבירה למעשה השפשוף, אלא לאי הדאגה לטיפול רפואי לאור הבעיה שהתגלתה בעקבות השפשוף. באשר לעובדה, כי המערער לא לקח את הכלבה לטיפול רפואי, הרי שהמערער הסביר, כי פנה לגורמי הטיפול, הסבר אשר לא נסתר בעדות

הכלבן העירוני, או בראיה אחרת. הכלבן העירוני לא הובא כעד הזמה מטעם המשיבה ודומה, כי המשיבה הסכימה להניח, כי דברי המערער בהקשר זה נכונים. מכל מקום, בהעדר הזמה של הדברים על ידי הגורמים המוסמכים, יש לצאת מנקודת הנחה, כי הדברים נכונים, ולו מחמת הספק.

90. נטען, כי גם באירוע זה התנהלות גורמי המקצוע אינה עולה בקנה אחד עם שבועת הרופא ושליחות הרופא הוטרין, וכי היה מקום להעניק טיפול רפואי, גם אם לא היה בידי המערער לשלם את הסכום הדרוש. בנסיבות אלה, הרי שהעמדת המערער לדין, מעבר ליתר הטענות, פוגעת באורח קשה בתחושות של צדק ויושר משפטי. לטענת ב"כ המערער, נראה שבפועל, המערער לא הורשע בכך שנכשל באי מתן טיפול הולם לכלבה, אלא בשל היותו אביון חסר כל, אשר נבצר ממנו לממן את עלות הטיפול.

91. מעבר לכך, נטען, כי מדובר בכלבת רחוב עזובה, שהמערער מצא וניסה לסייע לה בכך שניקה אותה וכי לא הייתה לו אחריות כלשהי לדאוג לטיפול בה. בנסיבות אלה, הרי שהתניית הטיפול בכך שהמערער ישלם מכיסו, קשה לעיכול אף יותר, לא כל שכן הרשעה בעבירה זו. בהקשר זה נטען, כי ניתן לזכות את המערער מאישום זה מחמת "הגנה מן הצדק", היות והרשעת אדם חסר כל בשל כך שלא יכול היה לשלם עבור טיפול לכלבה עזובה אותה מצא וטיפל בה, נוגדת עקרונות של צדק ויושר משפטי.

92. בנוסף, נטען, כי לא הוכח במידת הודאות הדרושה בהליך הפלילי, כי המערער היה הבעלים של הכלבה במובן סעיף 1א2(א), המטיל את האחריות על הבעלים בלבד. הוטעם, כי עצם העובדה שהמערער לקח את הכלבה המוזנחת לביתו וניסה לנקותה, אינה מטילה עליו אחריות. הוער בהקשר זה, כי אכן בפועל, אחרי שבוע נלקחה הכלבה לכלביה העירונית.

93. ב"כ המערער הזכיר, כי גם תיק החקירה בגין אישום זה נסגר מחוסר אשמה בשנת 2017, לאחר עיון הפרקליטות. כך טען, כי מאז לא התווספה כל ראייה לתיק. נהפוך הוא. עדותו המפורטת של המערער רק החלישה את המסכת הראייתית, שהייתה חלשה עוד מלכתחילה. לאור האמור, עתר לזכות את המערער מאישום זה.

94. בהקשרו של האישום השמיני, ציין ב"כ המערער, כי כל הטענות באישום זה, זולת הטענה להחזקה בתנאי מחיה לא הולמים, נשענו רק על דברים שאמר המערער במשטרה ועליהם חזר בעדותו בבית המשפט קמא. בהקשר זה נטען, כי מכוח החובה המוגברת של בית המשפט לדאוג לזכויותיו של נאשם לא מיוצג, היה על בית המשפט קמא להבהיר למערער שלא ניתן להרשיע אדם על יסוד הודאתו במשטרה, ללא דבר מה נוסף. במקרה דנן, בית המשפט קמא לא הסביר למערער את המצב המשפטי בטרם החל להעיד בנוגע לאישום זה. לו היה המערער בוחר שלא להעיד בהקשר זה, הרי שלא היו מוכחות מרבית העובדות ששימשו בסיס להרשעתו באישום זה. לפיכך, ראוי כי תוצאת פגם זה תהא שהמערער לא יורשע בשום עובדה המתבססת על גרסתו בלבד, בהיעדר דבר מה נוסף התומך בה.

95. עוד נטען, כי לא היה מקום לייחס למערער באישום זה, הן את העבירות לפי התקנות המתארות את ההתנהגות האסורה והן את עבירת הסל של התעללות. מקום בו ישנה הוראת חקוק קונקרטי, הרי שאין מקום לעבירת הסל.

96. כן נטען, כי ההרשעה בעבירה של החזקה בתנאי מחיה בלתי הולמים מחמירה מאוד, מקום בו מדובר בתנאים דומים לאלו בהם חי המערער עצמו, ויש בה משום סתירה לעקרונות של צדק ויושר משפטי. מדובר במערער שחי בדלות ובמובן זה, תנאי מחייתו לא היו טובים יותר מאלו של כלביו, אולם המערער דאג להאכילם ולהוציאם מדי יום לשם עשיית צרכים.

97. באשר לריצה עם הכלבים עם חגורת חנק, הסביר המערער, כי עשה זאת כדי לאפשר לכלבים להוציא אנרגיה, ולא ממניעים סדיסטיים. הסבר זה לא נשלל בראיות אחרות, מקום בו, כאמור, אישום זה מבוסס על גרסת המערער לבדה. בהכרעת הדין לא נקבע ממצא כלשהו לחובת המערער ביחס למניעיו, ולא נקבע, כי פעל מסדיזם. בנסיבות אלה, הרי שלא היה מקום להרשיעו בעבירת ההתעללות, להבדיל מהעבירה של הפרת התקנות וזאת, אף לאור הפרשנות שיש ליתן למונח "התעללות", כפי טיעוניו.

98. לאור האמור, עתר ב"כ המערער לזכות את המערער מעבירות המבוססות על אמרתו בלבד. כן עתר לזכותו מעבירת ההתעללות, שתנאיה אינם מתקיימים בנסיבות דנן.

99. בהקשרו של האישום העשירי ציין ב"כ המערער, כי המחלוקת התמקדה בשאלה, האם הדברים שאמר המערער מהווים שיבוש הליכי משפט ואיומים וכי לא הייתה מחלוקת לגבי עצם אמירתם. לעמדת ב"כ המערער, שגה בית המשפט קמא בניתוח המשפטי ובהרשעת המערער בשתי העבירות שיוחסו לו במסגרת אישום זה.

100. באשר לעבירה של שיבוש מהלכי משפט טען, כי עיון מדוקדק בתוכן השיחות של המערער עם מזכירתו של ד"ר רפאלי מעלה, כי המערער השקיע מאמצים בניסיון לדבר ישירות עם ד"ר רפאלי. משמאמצים אלה כשלו, ביקש המערער מהמזכירה למסור לד"ר רפאלי, כי מאחר והוא לא עשה את עבודתו כנדרש, נפתחו התפרים של עזית והמערער הדביק אותם. המערער הוסיף וביקש, כי ד"ר רפאלי "ייתן את הנתונים כמו שצריך ולא יסלף אותם". נטען, כי לא היה בדברים שהוחלפו, כל ניסיון מצד המערער לשכנע את העד למסור עדות שקר, או פרטים לא נכונים, באופן שהיה יכול להוביל לעיוות דין. הבקשה האופרטיבית היחידה של המערער מהעד, הייתה לומר אמת בבית המשפט וברי, כי אין בכך כדי להוות עבירה של שיבוש מהלכי משפט.

101. ב"כ המערער הטעים, כי לא כל תקשורת, ישירה או עקיפה, בין נאשם לעד, מקיימת את התנאים של עבירת שיבוש מהלכי משפט, אלא רק תקשורת העונה על אחד מתנאי הסעיף. בית המשפט קמא, כמו

גם המשיבה, לא פירט במה בא לידי ביטוי השיבוש הנטען ועל איזו חלופה בהוראות הסעיף מתבססת הרשעת המערער בעבירה זו. כן הפנה בהקשר זה להוראת סעיף 248 לחוק העונשין, שנועדה להגן, בין היתר, על עשיית מעשים שנועדו למנוע עדות שקר. בנסיבות אלה, דומה שדברי המערער חוסים תחת הגנה זו ומכל מקום, אינם מגבשים את העבירה של שיבוש מהלכי משפט.

102. באשר לעבירת האיומים נטען, כי לא היה מקום להרשיע את המערער בעבירה זו. איומי המערער היו בהקשר של נקיטה בהליכים משפטיים בלבד, על רקע הטיפול הכושל בכלבה עזית והדאגה לשלומה. מדובר באמירות לגיטימיות שאינן עולות כדי עבירת איומים, גם אם נאמרו בטון כועס.

103. עוד טען ב"כ המערער לביטול האישומים הראשון והשני שבכתב האישום, מחמת "הגנה מן הצדק". כאמור, ב"כ המערער זנח טענה זו בהקשרו של האישום השני. בהקשר זה טען, כי בשנת 2017 נפתחה כנגד המערער חקירה בנוגע לחלק מהאירועים נשוא כתב האישום. המחלוקת בין הצדדים נגעה לשתי סוגיות. האחת, בגין אלו מהאישומים בהם הואשם המערער בכתב האישום הנוכחי עסק התיק שנסגר. בעוד שהמשיבה טענה, כי עסקין באישום השני בלבד, הרי שב"כ המערער טען, כי עסקין גם באישומים הראשון והשני. השנייה, מאיזו עילה נסגר התיק, האם מחוסר ראיות כטענת המשיבה, או מחוסר אשמה, כטענת המערער.

104. לטענת ב"כ המערער, החלטת בית המשפט קמא לדחות את טענת המערער ל"הגנה מן הצדק" אינה יכולה לעמוד, בכל הנוגע לאישומים הראשון והשני. כך לטענתו, בית המשפט קמא שגה בכך שלא בדק לעומק את טענת המערער ולפיה, תיק החקירה שנסגר מחוסר אשמה עסק גם באירועים נשוא האישומים הראשון והשני. צוין, כי ייתכן שהדבר נבע מחזקת ההגינות שנהוג לייחס לרשויות התביעה. יתרה מזו, נטען, כי בית המשפט קמא לא אפשר למערער להגיש בישיבת יום 10.8.21 מסמכים מתיק החקירה, להוכחת טענתו זו. כן נטען, כי הודעת המשיבה בנוגע לנושאים בהם עסקה החקירה הייתה לא מדויקת.

105. ב"כ המערער הבהיר, כי הוא משלים עם החלטת בית המשפט קמא שלא לבטל את האישום השני מחמת "הגנה מן הצדק", נוכח הראיות שנוספו למסכת הראייתית בעקבות ההקלטות שהקליטה עדת התביעה נירית דרעי. עם זאת, לעמדתו, יש לבטל את האישומים הראשון והשני מחמת "הגנה מן הצדק", בהם לא נוספו ראיות. העמדת המערער לדין באישומים אלה, פוגעת קשות בתחושת הצדק ומעוררת תחושת "רדיפה".

106. בהקשר זה העלה ב"כ המערער מספר טענות. הראשונה, כי אף עדת התביעה שהקליטה את המערער סברה, כי המערער נרדף על ידי הרשויות.

השנייה, כי המשיבה הצהירה בישיבת יום 17.3.21, כי יבוטלו אישומים שנסגרו בעילת חוסר אשמה. הצהרה זו, ממנה חזרה המשיבה, מבלי שהשתנו הנסיבות, מעמיקה את תחושת אי הצדק ומצדיקה את ביטול כתב האישום.

שלישית, העובדה שהמשיבה התנגדה, שלא בצדק, להגשת תיק החקירה משנת 2017 להוכחת הטענה שהתיק נסגר מחוסר אשמה כלל גם חקירה באירועים נשוא האישומים הראשון והשישי, מהווה שיקול נוסף לביטול אישומים אלה מחמת "הגנה מן הצדק".

רביעית, תיק החקירה משנת 2017 נסגר מחוסר אשמה לאחר עיון הפרקליטות. הגורם שפתח את התיק מחדש והעמיד את המערער לדין הוא התביעות. דומה, שאין מקום לכך שגורם נמוך יותר בהיררכיה יפתח תיק שנסגר מחוסר אשמה על ידי גורם גבוה יותר בהיררכיה.

לאור האמור, עתר ב"כ המערער לביטול האישומים הראשון והשישי מחמת "הגנה מן הצדק".

107. בהתייחס לערעור כנגד גזר הדין, הפנה ב"כ המערער למתחמי העונש ההולמים להם עתרה המשיבה בכל אחד מהאישומים בהם הורשע המערער, כמו גם לטיעוני ההגנה לעונש. כן הזכיר, כי הוא מונה לייצג את המערער בשלב טיעוני ההגנה לעונש ולאחר שנשמעו טיעוני המשיבה לעונש. בפתח הדברים נטען, כי ברי שאם המערער יזוכה מאי אלו מהאישומים, הרי שיש להקל בעונשו בהתאם.

108. לעמדת ב"כ המערער, נוכח מתחמי העונש שנקבעו על ידי בית המשפט קמא, אשר עמדו ברף העליון על שנת מאסר בגין כל האישום והעובדה, כי הוטל גם מאסר מותנה, הרי שהעונש שהוטל על המערער חורג מהעונש המרבי הקבוע בחוק. נטען, כי בית המשפט העמיד את העונש הראוי למערער ברף העליון של כל אחד מהמתחמים שקבע, ככל הנראה כדי להימנע מדיון עקרוני בטענת ההגנה ולפיה, העונש המרבי בגין כל אחד מהאישומים, בהתאם לחוק צער בעלי חיים, עומד על שנת מאסר. בהקשר זה טען ב"כ המערער, כאמור, כי מקום בו הוטל גם מאסר מותנה, הרי שהעונש חרג מהעונש המרבי הקבוע בחוק. כן טען, כי נסיבות המקרה דנן אינן מצדיקות הטלת ענישה מרבית, דבר השמור למקרים חמורים.

109. עוד טען ב"כ המערער, כי בדיון שנערך בבית המשפט העליון בעניינו של המערער (בש"פ 7859/21), ציינה המשיבה, כי העונש הצפוי לו תעתור בעניינו של המערער יעמוד על שנתיים מאסר. לאחר שהמערער זוכה ממחצית מהאישומים, הרי שברי, כי עמדתה העונשית של המשיבה הייתה אמורה להיות נמוכה יותר. כן טען, כי נראה שתקופת מעצרו הארוכה של המערער השפיעה על העונש שנגזר, כך שנגזר עונש גבוה יותר מתקופת המעצר בה שהה המערער. הודגש, כי אין זה ראוי ליתן משקל לנתון זה במסגרת שיקולי הענישה.

110. ב"כ המערער הוסיף וטען, כי בהחלטה שניתנה בערר במסגרת הליכי המעצר, ציין בית המשפט המחוזי (כב' השופט צרפתי), כי מנעד הענישה בעבירות שיוחסו למערער נע בין עבודות שירות לבין שנה וחצי מאסר, כאשר במרבית המקרים, העונש אינו עולה על שנת מאסר. ניתן היה לצפות, כי מתחם העונש ההולם שיקבע בית המשפט המשפט קמא, לאחר זיכוי החלקי של המערער, יהא נמוך יותר.

111. עוד טען, כי מקום בו קיים קשר הדוק בין המקרים, הרי שהיה מקום לקבוע מתחם עונש הולם אחד ביחס לכלל האישומים בהם הורשע המערער. מתחם עונש זה, לעמדת ב"כ המערער, נע בין 3 - 9 חודשי מאסר. ככל שהמערער יזוכה מאישומים נוספים במסגרת פסק הדין בערעור, הרי שיש לקבוע מתחם עונש הולם נמוך עוד יותר.

112. באשר לקביעת העונש הראוי למערער בתוך מתחם העונש ההולם, נטען, כי ניהול ההליך היה מוצדק והביא לקביעות חשובות לטובת המערער ולזיכוי מחמישה אישומים. כמו כן, למערער נסיבות אישיות קשות ביותר, כפי שפורט לעיל. זאת ועוד, המערער הוצג בתקשורת כבועל כלבים, דבר שהסב לו צער רב ופגיעה אנושה בשמו הטוב. המערער סבל מאוד במעצרו והותקף לא אחת על רקע התדמית שיוחסה לו. בנסיבות אלה, עתר ב"כ המערער למקם את עונשו של המערער בתחתית מתחם העונש ההולם.

113. ב"כ המערער הוסיף ועתר לבטל את הצו שהוטל בגזר הדין, האוסר על המערער לגדל בעלי חיים למשך 10 שנים. לחילופין, עתר להגביל את המערער מלהחזיק ביותר משני כלבים בכל עת. לחילופי חילופין, עתר לקצר באופן משמעותי את תקופת הצו. בהקשר זה טען, כי המערער הורשע בעבירה לפי החלופה הקלה שבסעיף 17(ב) לחוק צער בעלי חיים, ואין בנמצא צווים לאיסור החזקת כלב לפי חלופה עונשית זו. יתרה מזו, טען, כי גם אם הרשעת המערער תיוותר על כנה, הרי שמדובר בנסיבות קלות יחסית וזאת בשים לב, בין היתר, לכך שהמערער לא פעל מרוע, אלא סבר באמת ובתמים שכך הוא צריך לפעול.

114. הודגש, כי איסור זה שהוטל על המערער פוגע בו באופן העמוק ביותר, בפרט על רקע נסיבות חייו הקשות, בדידותו והמקום שממלאים הכלבים בחייו. כן נטען, כי עיקר העבירות כלפי הכלבים, בהן הורשע המערער, בוצעו על רקע רצונו להעניק להם טיפול רפואי הולם, שעה שלתפיסתו, התעורר משבר רפואי והוא נותר ללא מענה מצד אנשי המקצוע, או יכולת כלכלית. הודגש, כי המערער פעל אך ורק מתוך רצון ברור לעזור לכלבים ולא ממניעים סדיסטיים. לאור האמור, הרי שהמערער אינו מסוכן לכלבים שבביתו והוא רואה בהם, הלכה למעשה, בני משפחה יקרים ודואג להם בכל ליבו.

115. בשים לב לנסיבות חייו של המערער ולעובדה, כי הוא חי את חייו בבדידות, כאשר הקשר שלו עם הכלבים שאסף לביתו ממלא עבורו צורך אנושי עמוק ומובן, ובשים לב לטיפול המסור שהוא מעניק להם, עתר ב"כ המערער שלא לפגוע במערער שלא לצורך ולאפשר לו לטפל בכלבים בפרט, ובבעלי חיים בכלל. לחילופין, טען, כי תחת צו איסור גורף האוסר על המערער לאסוף ולגדל כלבים עזובים, יהא מידתי יותר ליתן צו שיגבילו להחזיק ולגדל בו זמנית שני כלבים לכל היותר. הגבלה על מספר הכלבים, כפי המוצע, תאפשר לו להעניק תנאי מחייה הולמים יותר לכלבים שיהיו ברשותו.

116. בהשלמת טיעוניו בעל פה, בדיון מיום 22.3.22, חזר ב"כ המערער על טיעוניו, כפי הודעת הערעור שבכתב. כן הפנה לאסמכתא שהוגשה על ידו עובר למועד הדיון שעניינה, פסק דין שניתן בעפ"ג (חי')

23648-08-20 פלונית נ' מדינת ישראל (27.10.20) (להלן: "עניין פלונית"), ממנה ביקש להקיש לעניינינו, תוך שטען, כי מדובר במקרה שנסבותיו חמורות בהרבה מנסיבות המקרה דנן. בהקשר זה טען, כי המערער בעניין פלונית לא העניקה טיפול לשני הכלבים שברשותה, ולהבדיל מהמערער, אף לא פנתה לגורמי הרפואה, וכתוצאה מכך נפטרו שני הכלבים שהיו בבעלותה. כן טען, כי המערער בעניין פלונית לא הורשעה בעבירת התעללות בבעלי חיים, אלא בעבירות אחרות. כמו כן, המערער שם נדונה למאסר מותנה בלבד וניתן בעניינה צו המגביל אותה להחזיק רק בכלב אחד מבין שני הכלבים שהיו ברשותה וזאת, למשך שלוש שנים בלבד. ב"כ המערער ציין, כי אמנם המערער סיים לרצות את עונשו, אולם אין המדובר בערעור תיאורטי בלבד, מקום בו ככל שיוקל בעונשו, הרי שיהא זכאי לפיצוי בגין התקופה אותה ריצה ביתר.

117. בתגובתו בכתב לעיקרי הטענות מטעם המשיבה, התייחס ב"כ המערער לדברים שהעלתה המשיבה בטיעוניה, כמו גם חזר על חלק מטיעוניה, כפי שהובאו בהודעת הערעור שבכתב ובהשלמת טיעוניה בעל פה. לאור האמור, הרי שיובאו להלן רק טיעונים המהווים תוספת לדברים שנטענו זה מכבר.

118. ב"כ המערער טען, כי יש לדחות את טענת המשיבה ולפיה, עסקין בערעור תיאורטי, שכן, לערעור השלכה מעשית בשלושה היבטים. ראשית, ביחס להרשעה המתייגת את המערער כמי שהתעלל בכלבים שהיו ברשותו. לזיכוי המערער משמעות רבה באשר לשמו הטוב ולביטחונו האישי. שנית, ככל שהמאסר שהוטל על המערער יבוטל, או יקוצר, הרי שהמערער עשוי לזכות בפיצוי בגין התקופה הארוכה בה נשללה חירותו שלא בצדק. שלישית, ברי כי לסוגיית הצו המגביל ישנה השלכה מעשית, היות והמערער מעונין להמשיך ולטפל בכלבים, בעתיד.

119. כן טען ב"כ המערער, כי יש לדחות את טענת המשיבה ולפיה, בית המשפט קמא לא חב חובה מוגברת להגן על זכויותיו של המערער, שכן, היעדר הייצוג היה בעטיו של המערער עצמו. בהקשר זה הדגיש, כי חובה זו אינה נגזרת מהשאלה מי אשם בחוסר הייצוג, אלא קיימת ביחס לכל נאשם בלתי מיוצג, מכל סיבה שהיא. עוד טען, כי לטיעוני המשיבה בהקשרם של העובדות והאישומים מהם זוכה המערער לא היה מקום, בהיעדר ערעור מצד המשיבה על זיכוי החלקי של המערער.

120. ב"כ המערער הוסיף וטען, כי בטיעוניה בעל פה ובכתב, לא התייחסה המשיבה לטענות החמורות שהעלה ביחס להתנהלותה במסגרת ההליך, כפי המפורט לעיל. זאת, הן באשר למידע המוטעה שמסרה ביחס לתיק שנסגר בשנת 2017, הן באשר לסירובה להגשת המסמכים מתיק החקירה והן באשר לעמדתה העונשית לאחר זיכוי החלקי של המערער. באשר לטיעונים הנוגעים לטענת "ההגנה מן הצדק" שהעלה המערער, טען, כי בניגוד לעמדת התביעה, הרי שהביקורת השיפוטית על התנהלות התביעה לא צומצמה בפסיקה.

121. ב"כ המערער הסכים עם טענת המשיבה, כי פסק הדין המנחה הדין בפרשנות עבירת ההתעללות לפי סעיף 2 לחוק צער בעלי חיים, הינו פסק הדין ברע"א 1684/96 עמותת תנו לחיות לחיות נ' מפעלי

נופש חמת גדר (22.6.97) (להלן: "**עניין חמת גדר**"). עם זאת, הדגיש, כי גם בעניין חמת גדר הפנה בית המשפט העליון לעבירת ההתעללות שבסעיף 368 לחוק העונשין וקבע, כי ראוי להחיל את פרשנות הדין שנקבע ביחס לסעיף זה, על סעיף 2 לחוק צער בעלי חיים. בנסיבות אלה, הרי שההפניה לפרשנות סעיף 368 לא רק מתבקשת, נוכח הדמיון במאפייני העבירות, אלא אף עולה בקנה אחד עם פסיקת בית המשפט העליון.

122. ב"כ המערער הפנה לשלושת יסודות עבירת ההתעללות שנקבעו בעניין חמת גדר, כמו גם לקביעות הפסיקה בהקשר זה ולפיהן, השאלה מתי ימצא הצדק למעשה היא שאלה ערכית שבמסגרתה יש לבחון, בעיקר, את השאלה לאיזו תכלית גרם האדם סבל לחיה. כן נקבע, כי ניסיון להציל בעל חיים, או לרפאו, הינן תכליות ראויות, אם האמצעים סבירים וראויים וגרימת הנזק והייסורים הינה מידתית.

123. לאור האמור, טען, כי בנסיבות האירוע נשוא האישום הראשון, לא מתקיימות אותן נסיבות של רוע או אכזריות, כקביעת הפסיקה, שיש בהן כדי להצדיק הרשעה בעבירת התעללות. תכלית המעשה הייתה טובה, במטרה לעזור לכלבה, וניסיונותיו של המערער לגייס את אנשי המקצוע בטרם פעל לבדו, עומדים בעקרון המידתיות.

124. באשר לאישום השני נטען, כי נוכח ממצאי הכרעת הדין, יש לקבוע, כי תכלית מעשי המערער הייתה להיטיב עם הכלבה ואלה לא נעשו ממניעים סדיסטיים או מיניים, אליהם מרמזת המשיבה ואשר נדחו על ידי בית המשפט קמא. כן נטען, כי עצם פניית המערער לגורמי המקצוע בטרם פעל לבדו, עונה על דרישת המידתיות.

באשר ליתר האישומים, חזר ב"כ המערער על טענותיו, כפי טיעונו בכתב ובעל פה.

125. באשר לצו המגביל שהוטל בגזר הדין, שב והפנה ב"כ המערער למתווה שנקבע בעניין פלונית ולטיעוניו בהקשר זה. כך הדגיש, כי אף שהנסיבות שם חמורות יותר וחוסר הטיפול גרם למותם של שני כלבים, הרי שניתן צו מידתי הן ביחס לתקופת הצו והן ביחס לכך שלא ניתן איסור גורף על החזקת כלבים.

126. לאור האמור, חזר ב"כ המערער על עתירותיו באשר לזיכוי המערער מהאישומים בהם הורשע, כמו גם באשר לחומרת העונש שהוטל על המערער ולצו המגביל.

טיעוני המשיבה:

127. בטיעוניה בכתב ובעל פה, עתרה המשיבה לדחיית הערעור על כל חלקיו. יצוין, כי לאור הערותינו, הגישה המשיבה במעמד הדין את תמצית טיעוניה בכתב (סומנו ב/1).

128. בפתח טיעוניה בכתב הדגישה המשיבה, כי מדובר בערעור תיאורטי בכל הנוגע לגזר הדין, משריצה המערער את עונשו. כן טענה, כי הכרעת הדין של בית המשפט קמא מנומקת ומפורטת ואין בה כל טעות משפטית, או אחרת, המצדיקה את התערבות ערכאת הערעור. לטענתה, קריאה מדוקדקת של הודעת הערעור מלמדת, כי הטענות בערעור אינן מופנות כנגד המעשים הקשים בהם הורשע המערער ולמעשה, אין חולק על עובדות האישומים בהם הורשע.

129. המשיבה ציינה, כי טענות הערעור נחלקות לשניים, באופן המצמצם משמעותית את יריעת המחלוקת. הסוג האחד של הטענות עניינו, טענות הקשורות לתחולת הגנת "הצורך" והגנת "טעות במצב דברים" ולפיהן, מעשי המערער לא מהווים התעללות ולא הוכח, כי היה מודע למשמעות מעשיו. הסוג השני של הטענות נוגע להתנהלות המשיבה, הן באשר לפתיחת תיק החקירה שנסגר בשנת 2017 והן באשר למהלך ההליך המשפטי. טענות אלה אינן נוגעות לאשמת המערער, אלא להחלטות מנהליות של רשויות התביעה. בהקשר זה הפנתה המשיבה לדנ"פ 5387/20 **רפי רותם נ' מדינת ישראל** (15.12.21) (להלן: "**עניין רותם**") וטענה, כי בפסק דין זה הובהר, כי התערבות בית המשפט בהחלטות מעין אלה במסגרת ההליך הפלילי תהא מצומצמת ביותר, כאשר במסגרת הבחינה התלת שלבית של טענת "הגנה מן הצדק", על המערער להראות, כי יש בניהול ההליך משום פגיעה חריפה בתחושות הצדק וההגינות.

130. עוד התייחסה המשיבה להתנהלות המערער בכל הקשור לייצוגו על ידי הסניגוריה הציבורית. באשר לטענות ב"כ המערער בדבר החובה המוגברת של בית המשפט קמא והמשיבה כלפי המערער בהיותו בלתי מיוצג, טענה המשיבה, כי טענות אלה אינן מבוססות. ב"כ המערער לא הפנה לחוק, או לפסיקה רלוונטית לפיה, בית המשפט מחויב להנחות את הנאשם כיצד לייצג את עצמו ולייעץ לו בקשר לייצוג. מעבר לכך, טענה, כי מקריאת פרוטוקולי הדיונים עולה, כי בית המשפט קמא עשה כל שניתן כדי שהמערער יהיה מיוצג על ידי סניגור ומינה לו סניגורים פעם אחר פעם. המערער, מצדו, התנהג בצורה לא ראויה אל הסניגורים שמונו לו, דרש מהם דרישות לא סבירות, השתלח בהם וביקש שיפסיקו לייצגו. בהקשר זה הפנתה המשיבה לדוגמאות מפרוטוקולי הדיונים הרלוונטיים.

131. המשיבה הדגישה, כי המערער אינו יכול לאחוז בחבל משני קצותיו. מחד, לבקש פעם אחר פעם לשחרר את הסניגוריה הציבורית מייצוגו ומאידך, לסמוך את טענותיו בערעור על כך שלא היה מיוצג ולטעון, כי בית המשפט קמא לא פעל כראוי בהקשר זה ולא מילא חובה זו או אחרת, אשר לא ברור מקורה. במצב דברים זה, וכל עוד אין בנמצא טענה לכשל בייצוג, הרי שלא ניתן להעלות טענות משפטיות חדשות בערעור, אשר ניתן היה להעלות בערכאה הדיונית, על מנת שתדון בהן ותקבע לגביהן ממצאי מהימנות ועובדה.

132. בכל הקשור לטענות המערער בנוגע להתנהלות המשיבה ובית המשפט קמא, הפנתה המשיבה לפרוטוקולי הדיונים, המעידים, לשיטתה, כי הן המשיבה והן בית המשפט קמא עשו כל שניתן לשם קיום הליך הוגן, חרף הקשיים שהערים המערער. כך, לבקשת בית המשפט קמא, המשיבה סייעה בזימון עדי

ההגנה ובהבאת חומרים שונים למערער, לרבות חומרי מחשב. המשיבה הוסיפה, כי הדיונים נדחו לעיתים תכופות, לבקשת המערער ולמטרות שונות, כך שלא ניתן לטעון, כי לא ניתנה למערער הזדמנות ראויה לנהל את הגנתו. עוד הוסיפה, כי שהיית המערער במעצר של ממש משך תקופה ארוכה, הייתה חרף העובדה, כי בית המשפט קמא הורה על מעצרו בפיקוח אלקטרוני וזאת, לאחר שהמערער התנהל באופן מאיים כלפי המפקחים שמונו לו.

133. המשיבה שבה והדגישה, כי אין מחלוקת באשר למעשים שביצע המערער ובאשר לעובדות האישומים בהם הורשע. כן הדגישה, כי אין חולק שבמועדים נשוא האישומים, כמו גם בשמונה מקרים שונים, החל משנת 2016 ועד למעצרו של המערער באוקטובר שנת 2020, כלבים שונים שהיו בהחזקתו של המערער סבלו מפגיעות קשות באיברי המין, שכללו דימומים, נפיחות וכאבים. בהקשר זה הפנתה המשיבה לדברי הוטרנר ד"ר רפאלי בעדותו בבית המשפט קמא ולפיהם, לא נתקל במקרה נוסף מסוג זה, חרף ניסיונו רב השנים. עובדות אלה, הטעימה המשיבה, באות כרקע וכחלק בלתי נפרד מהאישומים בהם הורשע המערער. לדידה, בית המשפט קמא עשה חסד עם המערער משלא הרשיעו גם ביתר האישומים, אלא רק באישומים בהם הודה בביצוע המעשים.

134. באשר לטענת המערער ולפיה, עומדת לו "הגנת הצורך המדומה" בהקשרו של האישום הראשון, טענה המשיבה, כי טענה זו נטענה בעלמא, ללא הפניה לספרות, או לפסיקה. המשיבה הדגישה, כי לא מצאה בספרות, או בפסיקה, הכרה בטענה מורכבת מסוג זה וב"כ המערער לא הפנה למקרה שנדון בפסיקה ובו התקבלה הטענה. לטענת המשיבה, עסקינן בטענה מורכבת, היות ו"הגנת הצורך" מתייחסת למצב חריג שבחריגים, בו אדם נקלע לסיטואציה ייחודית שבה מעשה העבירה היה דרוש באופן מידי להצלת חיים מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה. ההגנה נבחנת בכלים אובייקטיביים ועל כן, לעמדת המשיבה, ברי כי אינה חלה במקרה דנן, בו לא היה דרוש להדק את בטנה של הכלבה בעשרות סיכות ולהדביקה בדבק כדי להצילה. נהפוך הוא. הפעולה רק סיכנה אותה ופגעה בה באופן חמור.

135. המשיבה הוסיפה, כי הרכבת ההגנה של "טעות במצב דברים", המתייחסת לתפיסתו הסובייקטיבית של הנאשם את המצב, על "הגנת הצורך" שעניינה מצב חריג, מחייבת דיון מעמיק והסתמכות על עובדות ועל ממצאי מהימנות בערכאה הדיונית.

לגופו של עניין, יש להוכיח טעות במצב הדברים לגבי כל אחד מרכיבי הגנת הצורך: א. כי המערער סבר שהידוק בסיכות ובדבק הוא מעשה שדרוש באופן מידי להצלת חיי הכלבה; ב. כי סבר שהכלבה מצויה בסכנה מוחשית של פגיעה חמורה; ג. כי סבר בטעות שלא הייתה לו דרך אחרת, אלא לפעול באופן האכזרי בו פעל.

136. מעבר לכך, על הטענה לעמוד במבחן הכנות. נדרש, כי בית המשפט יאמין לגרסת המערער וישתכנע, כי אכן כך המערער סבר. הכנות נבחנת גם בכלים של סבירות, כאשר בית המשפט יבחן את סבירות הגרסה כדי לקבוע ממצאים בדבר אמינותה, וזהו אחד הסממנים לקבוע האם אכן מדובר בטעות כנה. לעמדת המשיבה, על הדברים להיבחן על ידי הערכאה הדיונית, השומעת את העדים, ועליה להשתכנע

בכנות ובמהימנות גרסת המערער. אין זה תפקידה של ערכאת הערעור לקבוע ממצאי עובדה ומהימנות.

137. מעל לצורך ציון, כי לא הוכחה טעות במצב דברים ביחס לשלושת רכיבי "הגנת הצורך". אין כל ראייה לכך שהמערער סבר שהכלבה עומדת למות אם לא יהדק את בטנה בסיכות ובדבק. המערער גם לא העיד על כך ולא מסר זאת בחקירתו במשטרה. מעבר לכך, המערער שיקר בעדותו ובחקירתו בשתי נקודות, שקרים המשליכים ישירות על בחינת כנות הטעות. ראשית, המערער טען שהידק בסיכות בודדות, בעוד שהוטרניר שטיפל בכלבה העיד שמדובר בעשרות סיכות. שנית, המערער טען שהכלבה דיממה כשנפתח התפר לאחר הניתוח, בעוד שנקבע כממצא עובדתי, עליו לא חלק המערער, כי לא היה דימום בעקבות ניתוח העיקור ולא יכול היה להיות דימום פנימי. זאת ועוד, המערער לא טען, כי נאמר לו במרפאה שהכלבה בסכנת חיים, או יעצו לו לפעול כפי שפעל, אלא להיפך. כך גם לא טען, כי ניסה לפנות למרפאות אחרות בקרבת מקום, או לגורמים אחרים.

138. עוד טענה המשיבה, כי מעשי המערער אינם סבירים בכל קנה מידה ולא נדרשו להצלת חיי הכלבה. אף אם סבר שהכלבה בסכנת חיים וחשש לצניחת איברים פנימיים, הרי שיש לו להחליט על המקום. בהקשר זה הפנתה להודעת המערער במשטרה (ת/20), בה תיאר את תהליך ההידוק בשדכן סיכות ביתי ללא הרדמה, תהליך אכזרי לשיטתה. כן הדגישה, כי המערער מגדל כלבים ופונה רבות לוטרנירים, כך שאינו יכול לטעון לבורות בתחום.

139. לטענת המשיבה, קביעה משפטית ולפיה, במקרה דנן חלות הגנת "טעות במצב דברים" ו"הגנת הצורך", כאשר הטענות לא הוכחו ואף נשללו בראיות, תביא להפסדת רוב הנאשמים בעבירות התעללות בבעלי חיים מאחריות פלילית לביצוען.

140. לעמדת המשיבה, הפניית ב"כ המערער לניתוח עבירת התעללות בקטין או בחסר ישע שבחוק העונשין, הינה טעות משפטית מובהקת. בהקשר זה הדגישה, כי פסק הדין המנחה בעניין זה הינו פסק הדין בעניין חמת גדר, בו נקבע, כי עינוי, התאכזרות, או התעללות משמעם גרימת כאב וסבל לבעל חיים ולא דווקא במידה חמורה, ללא הצדק ושלא לצורך. במקרה דנן, לטענת המשיבה, אין חולק שלכלבה נגרמו כאב וסבל קשים מאוד. הדברים ברורים על פי ההיגיון והשכל הישר וכן עולים מעדות המומחית ד"ר בן דב. כמו כן, הפעולה בוצעה ללא כל הצדק לפי חוק צער בעלי חיים.

141. המשיבה הוסיפה, כי לא מדובר בעבירת כוונה ואין חשיבות לתפיסתו המעוותת של המערער, כי פעל כדי להיטיב עם הכלבה. כך גם החוק מתמקד בכאב ובסבל שנגרם לבעל החיים ולא במניע למעשים. המשיבה ביקשה גם לדחות את הטענה ולפיה, לא מתקיים במערער יסוד נפשי של מודעות, מקום בו אין חולק שהמערער היה מודע למעשיו, כמו גם ליתר רכיבי העבירה. בהקשר זה הבהירה, כי הדרישה הינה מודעות לטיב הפיזי של המעשים וגם לעניין זה המניע והכוונות להם טוען המערער אינן רלוונטיות, וממילא לא הוכחו.

142. המשיבה עתרה לדחיית הטענה לקיומה של "הגנת הצורך" גם בהקשרו של האישום השני, מקום בו לא הוכחו יסודותיה ולא הוכח, כי המערער סבר בטעות שמתקיימים יסודות ההגנה. המערער ביצע שתי פעולות כואבות וחודרניות בכלבה, כמפורט בעובדות האישום, שלא הוכח כי היה בהן צורך, והינן בלתי סבירות בכל קנה מידה. המעשים בוצעו לא בשעת דחק כפי הנדרש ב"הגנת הצורך", במסגרתה נאלץ נאשם לבחור בין שתי אפשרויות לא טובות ובוחר את הרע במיעוטו. יתרה מזו, לטענת המערער, הוא רצה להציל את הכלבה ממוות שנובע מסתימת מעיים, אולם הוא לא מסר בעדותו בבית המשפט קמא, או בהודעתו במשטרה, דבר התומך בטענה זו. נהפוך הוא, המעשים בוצעו בעת שהמערער, כדרכו, התקלח עם הכלבה כדי לחסוך במים, לדבריו. זאת ועוד, בפועל, המערער הכניס קודם את אצבעו לאיבר מינה של הכלבה, פעולה שאינה קשורה לטענה בדבר הצלת חייה. עובדה זו מחזקת את הטענה, כי אין המדובר בצורך, או בטעות במצב דברים, אלא במעשים קשים שנעשו בבעל חיים חסר ישע וגרמו לו לכאב ולסבל ללא הצדק.

143. המשיבה טענה עוד, כי גם לגבי אירוע זה בעניין החדרת האצבע, גרסת המערער אינה אמינה. כך, גרסתו לעניין הסיבה להחדרת האצבע מלאה סתירות, המעידות על כך שלא מדובר בטעות כנה, מעבר לכך שאף אחת מהסיבות שהעלה המערער אינה מצדיקה את המעשה. כך גם גרסת המערער לעניין הוצאת חצי קילו עוף ועצמות בעקבות ה"חוקן" שביצע, אינה מתיישבת עם ההיגיון ונשללה על ידי הוטרנרים עדי התביעה.

144. לטענת המשיבה, לא יתכן, כי המערער נקלע פעם אחר פעם למצב של צורך ובמסגרת זו פגע קשות בבעל חיים. בנוסף, מהעדויות שנשמעו ומהעובדות בהן הודה המערער עולה, כי פעם אחר פעם המערער לוקח בעלי חיים לחזקתו, הסובלים בחזקתו מפגיעות באיברי המין, ופעם אחר פעם המערער טוען שאין לו כסף או משאבים להעניק להם טיפול רפואי ראוי ופועל על דעת עצמו בצורה מסוכנת, תוך גרימת כאב וסבל וסיכון משמעותי לבעלי החיים.

145. באשר לטענת המערער ולפיה, לא מתקיימים היסודות העובדתיים של עבירת ההתעללות, טענה המשיבה, כי אין חולק שהמעשים גרמו כאב וסבל לכלבה. מסקנה זו נובעת מההיגיון והשכל הישר, מחוות דעת המומחית ד"ר בן דב ומעדויות יתר הוטרנרים. באשר ליסוד הנפשי, הרי שהמערער היה מודע לעצם ביצוע המעשים, כמו גם לכך שהם גורמים לכאב ולסבל לכלבה.

146. בהקשרו של האישום השישי, טענה המשיבה, כי טענת המערער ולפיה, מדובר בכלבה עזובה אשר לא הייתה לו כל אחריות לדאוג לטיפול בה, אינה מתיישבת עם הוראת סעיף 1א2(א) לחוק צער בעלי חיים, המטיל אחריות פלילית גם על מי שמחזיק בבעל חיים לתקופה קצרה. במקרה דנן, המערער החזיק בכלבה במשך תקופה ממשית. המשיבה הוסיפה וטענה, כי טענות ב"כ המערער כלפי בעלי המקצוע שנקבו במחיר הטיפול הרפואי בהקשרו של אישום זה, אינן ברורות. מחומר הראיות ומהעדויות עולה, כי המערער מחזיק בכלבים רבים משנת 2014 לפחות, מבקר אצל ווטרנרים חדשות לבקרים ויודע היטב באיזה מחיר כספי כרוך הטיפול בבעלי חיים. מעבר לכך, המערער, במעשיו, יצר את הבעיה הרפואית

אצל הכלבה ואז טען, כי אינו יכול לעמוד בתשלום עבור הטיפול הרפואי. אין מקום לקביעה משפטית ולפיה, מדובר בהתנהגות ראויה, העומדת בחובת אדם המחזיק בכלב, לדאוג לצרכיו ולבריאותו.

147. בהקשרו של האישום השמיני, הדגישה המשיבה, כי ישנה תוספת ראייתית מסוג "דבר מה", שהינה חיצונית להודאתו של המערער ויש בה כדי להעיד על אמיתות הודאתו. בהקשר זה טענה, כי המערער הודה בביצוע עבירות נוספות הנוגעות למספר כלבים שהחזיק בביתו. בעת מעצרו של המערער נתפסו שלושת הכלבים בביתו ותפיסתם תועדה. באשר לקשירת הכלבים, הרי שניתן לראות בתמונות, צילום של אופניים חשמליים. הוזכר, כי לא הועלתה טענה ולפיה, הודאת המערער ניתנה שלא כדין ושלא מרצון.

148. עוד ביקשה המשיבה לדחות את טענות ב"כ המערער, באשר לחובה המוגברת של בית המשפט קמא להבהיר לנאשם, כי עדותו עשויה לחזק את הודאתו במשטרה. ככל שנטען, כי על בית המשפט קמא היה לומר למערער להימנע מלהעיד, או לשתוק, לעניין רכיב עובדתי זה, הרי שבפסיקה נקבע, כי שתיקת נאשם והימנעותו מלהעיד יכולות להוות "דבר מה" להודאתו.

149. המשיבה הוסיפה, כי העובדה שהמערער עצמו חי בתנאים בלתי הולמים, אינה משנה לעצם ביצוע העבירה. גם הטענות ולפיהן, קשירת הכלבים לאופניים החשמליים אינה מהווה עבירה, אין מבוססות. בהקשר זה הפנתה לחו"ד ד"ר בן דב, המסבירה את החומרה שבדבר.

150. בהקשרו של האישום העשירי, עתרה המשיבה לדחות את טענות המערער באשר לעבירת שיבוש הליכי משפט. לגישתה, הדברים שהובאו במלואם בכתב האישום מדברים בעד עצמם ומציגים ניסיון ברור להשפיע על עד מרכזי בתיק. המשיבה הדגישה, כי לא בכדי נקבע הכלל ולפיו, אסור לנאשם, או מי מטעמו, לשוחח עם עדי תביעה במהלך ההליך המשפטי ועל ההליך המשפטי. למרות שידע, כי הדבר אסור, המערער פנה וניסה להשפיע על עד תביעה לומר דברים ולברר עמו מה מסר במשטרה. המערער טען בשיחה, כי תופרים לו תיק וביקש להעביר לעד מסר שהאירוע נעוץ ברשלנותו. לעמדת המשיבה, מדובר בשיבוש הליכים מובהק. המשיבה הוסיפה, כי חיזוק לכך ניתן למצוא בדברי המערער, מהם עולה, כי היה מודע לכך שאסור לו ולעורך דינו לשוחח עם עדים. חיזוק נוסף ניתן למצוא בעדותה של נירית דרעי ולפיה, המערער רודף אותה בשיחות ובהודעות ומנסה לתאם עמה מה תאמר בעדותה.

151. באשר לעבירת האיומים, טענה המשיבה, כי משמעות הדברים שאמר המערער בעניי האדם הסביר, בפרט כשהם באים בצירוף קללות קשות ובשפה בוטה, הינה איום בפגיעה אלימה. הקביעה המתחייבת היא, כי אין המדובר בדרך לגיטימית להזהיר על תביעה עתידית. המשיבה הפנתה גם לעדות ד"ר רפאלי בהקשר זה ולפיה, ד"ר רפאלי חש מאוים ולא רצה להיפגש עם המערער בעקבות זאת. כן הדגישה, כי האיום הגיע מצד מי שהתנהגותו העלתה חשד, כי הוא נוהג באלימות בכלביו. באשר ליסוד הנפשי הדרוש בעבירת האיומים, טענה המשיבה, כי תמלול ההודעה, הקללות והביטוי בו השתמש המערער, אינם מותירים ספק בדבר מטרת המערער להפחיד את ד"ר רפאלי. כן הדגישה, כי הערכאה הדיונית שמעה את האיום המוקלט והתרשמה באופן בלתי אמצעי מעדות ד"ר רפאלי באשר לתחושותיו, כמו גם

מהמערער עצמו ומכאן, שישנו קושי להתערב בקביעותיה בהקשר זה.

152. המשיבה עתרה לדחיית טענות המשיב בדבר זיכוי מחמת "הגנה מן הצדק", תוך שטענה, כי בית המשפט קמא דחה טענות אלה באופן מנומק. המשיבה הזכירה, כי מדובר בטענה כנגד החלטה מנהלית של רשויות התביעה. בהקשר זה הפנתה לעניין רותם, שם נקבע, כי ההליך הפלילי אינו יכול להכיל ביקורת שיפוטית על שיקול דעתו של תובע, בהחליטו על העמדת חשוד לדין. כן נקבע, כי התערבות בית המשפט בהחלטות מעין אלה במסגרת ההליך הפלילי תהיה מצומצמת ביותר, במסגרת הקבועה לדין בטענת "הגנה מן הצדק" ובהתאם למבחן התלת שלבי שנקבע בפסיקה.

153. לטענת המשיבה, טענות המערער בהקשר זה נטענו בעלמא ושלא על פי המתווה שנקבע בפסיקה לדין בטענה זו, כאמור. הודעת הערעור אינה כוללת התייחסות למבחן שנקבע בפסיקה וב"כ המערער לא הצביע על התקיימות שלושת השלבים לבחינת טענת "הגנה מן הצדק". כך, ב"כ המערער לא עמד על עוצמת הפגמים שנפלו, לשיטתו, בהתנהלות המשיבה ומשמעותם. בפרט לא הובהר, האם יש בקיומו של ההליך חרף פגמים אלה, משום פגיעה חמורה וחרפה בתחושות הצדק וההגינות ומדוע התרופה היחידה המתאימה בנסיבות העניין, היא ביטול כתב האישום.

154. המשיבה הוסיפה, כי אף טענות המערער כנגד פתיחת תיק החקירה אינן ברורות. לטענתה, תיקי החקירה נסגרו על ידי המשטרה ונפתחו כדין בשנית על ידה. באשר לסמכות התביעה לפתוח מחדש תיקים שנסגרו, הפנתה המשיבה לפסיקה רלוונטית, בה נקבע, בין היתר, כי סמכות זו אינה מוגבלת למקרה בו מתגלות ראיות חדשות בלבד וכי אין צורך בקיומן של נסיבות חדשות, או נסיבות מיוחדות.

155. לגופו של עניין, טענה, כי במכתב הסגירה שנשלח למערער לאחר סגירת התיק בשנת 2017 נכתב, כי הפרקליטות או המשטרה רשאים לפתוח את התיקים. כן הדגישה, כי הייתה הצדקה ברורה לפתיחת התיק, בין אם הוא נוגע לאישום אחד, או לכמה מהאישומים. בהקשר זה טענה, כי התיק נסגר במקור בעילה של חוסר אשמה, אך בשנת 2020 התגלו ראיות חדשות, בדמות סרטון והודאת המערער בפני עדת התביעה נירית, במעשים נשוא האישום השני. ראיות אלה השליכו גם על יתר האישומים, הן מבחינת המצב הראייתי והן מבחינת העניין לציבור, מקום בו עסקינן בהצטברות אירועים דומים שקיבלו חיזוק ראייתי וחיזקו זה את זה. העובדה, כי המערער הורשע סופו של יום באישומים החמורים משנת 2016 ומשנת 2017, מעידה על נכונות ההחלטה לפתוח מחדש את התיק.

156. המשיבה הבהירה, כי הצהרתה בדבר חזרה מאישום ניתנה בטעות ותוקנה מיד בדיון הבא. מכל מקום, הטעימה, כי הצהרה זו ניתנה רק לגבי שני סעיפים באישום השני, מהם ממילא זוכה המערער בנימוק, כי לא הוכח שהוא גרם לזיהום באיבר מינה של הכלבה. הודגש, כי לטענות אלה אין כל נפקות וכי, כאמור, לא הובהרה על ידי המערער עוצמת הפגם הנטען והשפעתו על ההליך. זאת, בשים לב לכך שיש להראות, כי נוכח הפגם, יש בקיום ההליך משום פגיעה חריפה וחמורה בתחושות הצדק וההגינות.

157. באשר לערעור כנגד גזר הדין, טענה משיבה, כי לא נפלה בו כל טעות וכי הוא מבוסס על הוראות תיקון 113 לחוק העונשין, כמו גם על הפסיקה הנוהגת בעבירות בהן הורשע המערער. כך טענה, כי בדין נקבעו מתחמי ענישה הולמים נפרדים, בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה. עסקינן בעבירות שבוצעו במועדים שונים, חלקם אף בשנים שונות. המעשים אינם חלק ממסכת עובדתית אחת, בוצעו כלפי קורבנות שונים ומכאן, שאין המדובר באירוע אחד.

158. עוד טענה המשיבה, כי העונש המרבי שניתן להטיל בכל מתחם ענישה נגזר ממספר העבירות בכל מתחם ואינו מוגבל לעונש בגין עבירה אחת בלבד. בזיקה לטענת ב"כ המערער ולפיה, המערער הורשע בחלופה הקלה שבסעיף 17 לחוק צער בעלי חיים, הסבירה, כי המערער הורשע בעבירות של התעללות בבעלי חיים לפי סעיף 2(א) לחוק צער בעלי חיים, אשר העונש בגינה בהתאם לסעיף 17(א)(1) לחוק עומד על 3 שנות מאסר. כן הבהירה, כי בהוראות החיקוק שבכתב האישום נפלה טעות סופר עת יוחסו למערער עבירות לפי סעיף 17(ב). עם זאת, לטעות זו אין משמעות, היות והמשיבה ממילא לא טענה לעונש חמור ממה שיכולה הייתה לטעון, בשים לב לריבוי העבירות בכל אישום. באשר לרף העליון של מתחם העונש ההולם שנקבע בבית המשפט קמא, טענה המשיבה, כי אין המדובר בעונש המרבי לעבירה, מקום בו זה עומד, כאמור, על 3 שנות מאסר. כן טענה כי עסקינן במצבור עבירות בכל אישום, בגינו נקבע כל מתחם.

159. המשיבה הדגישה, כי בכל הקשור לפגיעה בבעלי החיים וביצוע עבירות כלפי בעלי חיים, נסיבות ביצוע העבירות חמורות במיוחד. כך טענה, כי עובדות האישומים בהם הורשע המערער, מעלות תחושה קשה וזעזוע. כן הפנתה לחוות דעת ד"ר בן דב (ת/8) המלמדת, עד כמה סבלו בעלי החיים כתוצאה ממעשי המערער. לעמדת המשיבה, עסקינן בעבירות המצויות ברף החומרה הגבוה מבחינת מהות המעשים והנזק הפיזי שנגרם לבעלי החיים, והמצדיקות קביעת מתחם מחמיר.

160. לכך הוסיפה המשיבה את הפגיעה החוזרת והנשנית בכלבים שונים, כמו גם את העובדה שהמערער המשיך בביצועם גם לאחר שנחקר והוזהר בשנת 2016. בהקשר זה הפנתה גם לעדות ד"ר דוידסון ממנה עולה, כי לאורך השנים נלקחו מהמערער כלבים שונים בשל טיפול לקוי בהם. עוד טענה, לחומרה הגלומה בכך שהעבירות בוצעו על ידי המערער בכלבים שהיו בבעלותו ובחזקתו והוא היה אמון על הדאגה לצרכיהם, לבריאותם ולרווחתם. המערער ניצל את תלותם בו ופגע בהם בצורה קשה.

161. המשיבה טענה עוד, כי בפסיקה הושוותה הפגיעה בבעל חיים לפגיעה בפעוט חסר ישע, כאשר המעשים מבטאים אכזריות וסטייה משמעותית מהמוסר הטבעי. שיקול משמעותי נוסף לחומרה טמון בקושי בגילוי ובהוכחת העבירות, המבוצעות כלפי מי שאין ביכולתו להתלונן על שאירע לו. במקרה דנן, טענה, כי העבירות לא היו מתגלות אלמלא ערנותם של הווטרינרים והחזרתיות שבמעשי המערער. מכל הטעמים האמורים, הרי שישנה חובה להגן על בעלי החיים, יצורים חסרי ישע, אשר אינם יכולים להשמיע את קולם. המדיניות בפסיקה הינה מגמה של החמרה בענישה והעברת מסר המוקיע את העבירות, מרתיע מפני ביצוען ותורם למיגורן. בהקשר זה הפנתה המשיבה לפסיקה רלוונטית.

162. לעמדת המשיבה, אף המתחם שנקבע לעבירות האיומים ושיבוש מהלכי משפט, ראוי ותואם את הפסיקה. זאת, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות, לעובדה שהשיבוש נעשה תוך כדי הליך משפטי, כאשר המערער מנסה להשפיע על עד מרכזי בפרשה ומבהיר לו מה ברצונו שיאמר בעדותו. נטען, כי השיבוש והאיומים בוצעו כלפי אותו העד, בהפרש של כ-10 חודשים, ויש בהם כדי להעיד על הפגיעה בעד ובאינטרס המוגן של ניהול הליך פלילי תקין.

163. באשר לעונש שנקבע בתוך מתחמי העונש ההולמים שנקבעו, טענה המשיבה, כי למערער עבר מכביד בתחום האיומים והאלימות, דבר שהיווה שיקול משמעותי בעונש המאסר שהוטל עליו. כך ציינה, כי המערער הורשע תוך תקופה של פחות מעשר שנים במספר עבירות איומים ואלימות ונדון למספר עונשי מאסר. מאסרים אלה, כמו גם המאסרים המותנים שהיו תלויים ועומדים כנגדו, לא הרתיעו את המערער מלשוב ולבצע עבירת איומים. מנגד, לא היו בנמצא נסיבות לקולא. המערער לא לקח אחריות, לא הביע חרטה ולא הפנים את הפסול שבמעשיו. המשיבה הזכירה, כי לא התבקש תסקיר מאת שירות המבחן בעניינו של המערער ואין בנמצא אפיק שיקומי, העשוי להצדיק הקלה בעונשו.

164. עוד הודגש, כי העונש הוטל בגין צירוף של אישומים ועבירות. העונש שהוטל אינו ברף הגבוה של מתחמי הענישה שנקבעו, מקום בו עסקינן בעונש כולל שהוטל בגין כל חמשת האישומים בהם הורשע המערער. לעמדת המשיבה, הקלה בעונשו של המערער תעביר מסר שגוי, הן למערער והן לציבור, בכל הקשור לפגיעה בבעלי חיים, כמו גם לאיומים ולשיבוש מהלכי משפט, ולפיו, ככל שנאשם יעבור יותר עבירות, הדבר יוביל להקלה ממשית בעונשו.

165. באשר לטענות המערער בנוגע לעמדתה העונשית הצפויה של המשיבה, כפי שהובעה בדיון שהתקיים בבית המשפט העליון, טענה המשיבה, כי קשה לקבוע עמדה עונשית בטרם ניתנה הכרעת הדין. עמדה זו נשקלת על ידי התביעה בהתאם לפסיקה העדכנית ולמדיניות הענישה הנהוגה נכון למועד מתן הכרעת הדין. כן הדגישה, כי עסקינן במקרה ייחודי, כפי הבא לידי ביטוי גם בהחלטה שניתנה בבית המשפט העליון.

166. באשר לטענות המערער בדבר הסבל שנגרם לו במעצרו, טענה המשיבה, כי המערער עצמו הביא לכך שהמפקחים שמונו לו ביקשו להשתחרר מתפקידם בשל התנהגות פוגענית ואלימה של המערער כלפיהם. מכאן, שמעצרו הממושך הינו בעטיו.

167. באשר לערעור כנגד הצו המגביל את המערער מלהחזיק בעלי חיים, טענה המשיבה, כי הגבלה זו הוטלה בצדק רב, בשים לב לחומרת העבירות, למספרן ולנסיבות ביצוען. כך טענה, כי המערער שב וביצע עבירות משנת 2016 ועד למעצרו בסוף שנת 2020, כלפי כלבים שהיו בחזקתו. ברקע מצויים שמונה אירועים נוספים, בהם לא הורשע המערער, אך עם זאת, אין חולק שבכולם סבלו הכלבים שהיו בחזקת המערער, ושהוא היה אמון על הדאגה לבריאותם ולרווחתם, מדימום, נפיחות וכאב באיברי המין. הרשעת המערער וממצאי הכרעת הדין מעידים, כי בניגוד לטענת המערער, הרי שהוא אינו מיטיב

עם בעלי החיים שבחזקתו. חומרת העבירות בהן הורשע המערער, ריבוי העבירות כלפי מספר בעלי חיים, גיוון המעשים, התפרשותם על פני תקופה ארוכה, היעדר לקיחת אחריות על המעשים ואי הפנמת חומרתם, כל אלה עומדים ביסוד ההגבלה מלהחזיק בעלי חיים ואין כל סיבה לבטלה, או להקל בה.

168. בטיעוניה בעל פה בדיון מיום 22.3.22, חזרה המשיבה על טיעוניה כפי עיקרי הטיעון שהגישה בכתב. בהתייחס לעניין פלוני, עליו נסמך ב"כ המערער, טענה המשיבה, כי מקרה זה אינו רלוונטי לענייננו. כך, בעניין פלוני ציין בית המשפט, כי כלל לא היה מקום להגשת כתב האישום, אך זה הוגש אך בשל הצורך בהטלת הצו המגביל. כן ציינה, כי אין המדובר בעבירות התעללות כפי המקרה דנן וכי על המערער שם לא הוטל עונש מאסר. העונש שהוטל על המערער מבטא את חומרת המעשים במקרה דנן ומכאן ההגבלה הארוכה שהוטלה עליו. לאור האמור, עתרה המשיבה לדחיית הערעור על כל חלקיו.

169. בתגובתה בכתב לתשובת המערער לטיעוניה, הפנתה המשיבה לטיעוניה בעל פה ובכתב. בזיקה לטענות ב"כ המערער ולפיהן, היא לא התייחסה לטענותיו באשר לפגמים בהתנהלות התביעה, הפנתה המשיבה לטיעוניה בכתב. כן טענה, כי גם בתשובתו בכתב לא התייחס ב"כ המערער למבחן התלת שלבי שנקבע בפסיקה בקשר להוכחת טענת "הגנה מן הצדק".

170. המשיבה עתרה לדחות את טענות המערער ולפיהן, לא היה מקום להרשיעו בעבירות של התעללות בבעל חיים, נוכח קיומו של הצדק למעשיו. לגישתה, בזיקה למבחנים שנקבעו בעניין חמת גדר, הרי שבחינה עובדתית וערכית של מעשי המערער מובילה למסקנה, כי אין כל הצדק למעשים. זאת, הן מבחינת תכליתם, הן מבחינת האמצעים שנקט המערער והן מבחינת מידתיותם ביחס לסבל שנגרם לבעלי החיים. נוכח האמור, הרי שקביעה משפטית ולפיה, למעשי המערער ישנו הצדק, עומדת בניגוד לתכלית חוק צער בעלי חיים ולערכים המוגנים שבבסיסו, ומרוקנת מתוכן את עבירת ההתעללות שבחוק.

171. המשיבה שבה וטענה, כי הצו המגביל שהוטל על המערער, הוטל בהתאם להוראות החוק, נוכח אופי העבירות ונסיבות ביצוען וכאמצעי הולם למניעת עבירות דומות בעתיד. הצו נועד להגן על בעלי החיים בפני התנהגותו של המערער, כפי העולה מהכרעת הדין, ולעמדת המשיבה, הוא מבטא איזון ראוי ונכון בין רצונו של המערער להחזיק בבעלי חיים, לבין החובה להגן עליהם מפניו.

172. באשר לעניין פלוני, טענה המשיבה, כי מדובר במקרה חריג וייחודי, השונה במהותו מהמקרה דנן. כך פירטה, כי בעניין פלוני דובר באישה המתמודדת עם בעיה נפשית ובעיות מורכבות נוספות שפורטו בהרחבה בתסקיר שהוגש בעניינה. מדובר במצב ייחודי שאינו דומה למצבו של המערער ולמעשיו. כמו כן, כתב האישום בעניין פלוני לא ייחס למערער עבירות התעללות, או עבירות בהיקף ובחומרה, בהן הורשע המערער במקרה דנן. מכתב האישום ומפסק הדין בעניינה ניתן ללמוד, כי מעשיה קשורים במחדלים הנובעים ממצבה הרפואי והאישי, להבדיל ממעשים אקטיביים דוגמת אלה שביצע המערער. אף העונש שהוטל על המערער בעניין פלוני הינו צופה פני עתיד, להבדיל מעונש מאסר, דבר המעיד

על השוני בין שני המקרים. לפיכך, אין מקום להשוואה בין שני המקרים וההליכים שננקטו במסגרת כל אחד מהם. המשיבה הפנתה למקרים נוספים, בהם הוטל צו המגביל את הנאשם מלהחזיק בבעל חיים לתקופה של 10 שנים, תוך שציינה, כי בניגוד לאותם מקרים, הרי שבמקרה דנן הורשע המערער בריבוי מקרים ועבירות כלפי בעלי חיים.

לאור כל האמור, שבה ועתרה המשיבה לדחיית הערעור על כל חלקיו.

דין והכרעה

הערעור על הכרעת הדין:

173. מושכלות יסוד הן, כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בקביעות הערכאה הדיונית בנושאי מהימנות, גרסאות וממצאים עובדתיים, אלא בתנאים חריגים ביותר. עם זאת, אין עסקינן בכלל בל יעבור וערכאת הערעור תתערב בממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הראשונה, כאשר אלה נקבעו על פי שיקולים בלתי סבירים, או שנקבעו תוך התעלמות מגורמים שהיה מקום לייחס להם משקל, או כאשר אי מהימנותו של עד "בולטת לעין", או כאשר ברור וגלוי על פני הדברים, כי הערכאה הראשונה נתפסה לכלל טעות בהקשר זה. ראו בעניין זה ספרו של כב' השופט קדמי "**על סדר הדין בפלילים, חלק שני, הליכים שלאחר כתב אישום**", מעמ' 1934 ואילך. כן ראו ע"פ 2103/07 **הורוביץ ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.08), שם נקבע, כי הכלל המנחה הנקוט בידי ערכאת הערעור הינו, כי זו תמשוך ככלל את ידה מהתערבות בקביעות עובדתיות וממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, זאת מתוך התפיסה הגורסת, כי הערכאה הדיונית נהנית מן היתרון שבהתרשמות בלתי אמצעית מן העדים ומכלל הראיות.

174. התערבותה של ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות מצטמצמת רק לאותם מקרים חריגים, בהם הממצאים והמסקנות שקבעה הערכאה הדיונית אינם מתקבלים על הדעת, כאשר ברור וגלוי מהם, כי נפלה שגגה גסה, מהותית ובולטת אצל הערכאה הדיונית בהקשר זה, או כאשר מתגלות סתירות היורדות לשורשו של עניין ולא ניכר, כי הערכאה הדיונית נתנה עליהן את דעתה. ערכאת הערעור לא תירתע מהתערבות, גם מקום בו מדובר בממצאים עובדתיים המתבססים על שיקולים שבהיגיון ובמסקנות שהסיקה הערכאה הדיונית מן העובדות שהוכחו. ראו בהקשר זה ע"פ 190/82 **מרקוס נ' מדינת ישראל**, פ"ד ל"ז (1) 225, ע"פ 355/88 **לוי נ' מדינת ישראל** פ"ד מ"ג (3) 221, ע"פ 6730/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.2.06) וע"פ 10432/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.6.07).

175. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור, בהכרעת דינו של בית המשפט קמא, בראיות שהובאו בפניו וקביעותיו בהקשרן של אלה, כמו גם שקלתי את טיעוני הצדדים כפי שבאו בפניו, באתי לכלל מסקנה, כי דין הערעור כנגד הכרעת הדין להידחות.

176. יודגש, כי מטיעוני המערער עולה, כי אלה מתמקדים בשתי סוגיות מרכזיות. האחת, האם מעשי המערער עולים כדי התעללות בבעל חיים. לשם מענה על שאלה זו יש לדון במבחנים שנקבעו בפסיקה בהקשר זה, כמו גם בטענות המערער בדבר מודעותו לכך שמעשיו מהווים התעללות. בהקשרם של האישומים הראשון והשני יש לדון, בנוסף, בטענות המערער בדבר תחולת "הגנת הצורך" והגנת "טעות במצב דברים". השנייה, עניינה בטענת המערער לזיכוי מחמת "הגנה מן הצדק", נוכח התנהלות המשיבה בהחלטה על פתיחתו המחודשת של תיק החקירה, כמו גם במסגרת ניהול ההליך המשפטי.

מהאמור עולה, כי הלכה למעשה, המערער אינו תוקף את קביעותיו העובדתיות של בית המשפט קמא באשר לעצם ביצוע המעשים, אלא אך באשר לנפקותם ומשמעותם של אלה. מכאן, אפוא, כי אין מחלוקת באשר ליסוד העובדתי שבעבירות בהן הורשע המערער, אלא באשר לשאלה, האם אלה מהווים עבירה, אם לאו.

גדרי המחלוקת, כפי שנתחמו לעיל, יתוו את דיונו בטענות הצדדים, להלן.

177. כאמור, בערעורו טען המערער, כי המעשים אשר ביצע, כפי קביעותיו העובדתיות של בית המשפט קמא בהכרעת דינו, אינם מהווים התעללות בבעל חיים.

סעיף 2(א) לחוק צער בעלי חיים, מורה כדלקמן:

"2. (א) לא יענה אדם בעל חיים, לא יתאכזר אליו ולא יתעלל בו בדרך כלשהי."

המושג "התעללות" שבסעיף זה, לא הוגדר במסגרת חוק צער בעלי חיים, אך עם זאת, מצא את התייחסותו בפסיקה. בעניין חמת גדר שנזכר לעיל, נקבעו מבחנים על פיהם ניתן ללמוד האם מעשיו של אדם כלפי בעל חיים מהווים התעללות, אם לאו. כך נקבע, כי:

"די אפוא בכאב או בסבל - לאו דווקא בדרגה גבוהה במיוחד - כדי לייצר את היסוד השני המקיים התעללות, התאכזרות או עינוי."

כן נקבע, כי אין לצמצם את העינוי, ההתעללות והאכזרות, כמובנם בסעיף 2 לחוק צער בעלי חיים, לכאב "של ממש" ולסבל "בדרגה חמורה".

עוד נקבע בעניין חמת גדר, כי אף אם נגרם כאב וסבל לחיה, הרי שהדבר לא יעלה כדי התעללות, כל עוד נמצא צידוק למעשים:

"במושגים אלה של "עינוי", "התאכזרות" ו"התעללות" מובנה יסוד נוסף והוא היסוד העיקרי העושה את העבירה ואת העוולה של צער בעלי-חיים. היסוד המובנה במושגים אלה נלמד כמו-מאליו, והוא: גרימת סבל וייסורים לבעל-חיים בלא שיימצא צידוק למעשה. רק גרימת סבל בלתי מוצדקת ושלא-לצורך תעשה התעללות, התאכזרות או עינוי. ואילו אם ימצא הצדק למעשה, לא תקום עבירה ולא תהיה עוולה".

באשר לשאלה מתי ימצא הצדק לגרימת הכאב והסבל לבעל החיים, נקבע, כי עסקין בסוגיה ערכית מעיקרה. מכאן, שכל מקרה יבחן לא רק לפי נסיבותיו, אלא גם על פי ערכים. הצדק זה תלוי בגורמים שונים, כגון עוצמת הסבל, משך הסבל והתכלית לשמה בוצעו המעשים, באשר עליה לשקף ערך חברתי ראוי. בסיכום נקבע כדלקמן:

"אלה הם אפוא הגורמים שאליהם ניתן את דעתנו: האם נשא בעל-החיים בסבל העשוי לבוא בגדרי עינוי, התאכזרות או התעללות? לאיזו תכלית גרם האדם סבל לבעל-החיים? האם האמצעי שהאדם נקט אותו הוא אמצעי ראוי? האם יש שקילות בין הסבל לבין התכלית והאמצעים, האם נתקיים מבחן ה"מידתיות"?".

לאורם של מבחנים אלה, נפנה לבחון את מעשי המערער בגדרם של כל אחד מהאישומים בהם הורשע בעבירות כלפי בעלי חיים.

178. כאמור, בהקשרו של האישום הראשון טען ב"כ המערער, כי כוונת המערער הייתה להעניק לכלבה עזית טיפול רפואי בשעת חירום, בזמן שהתפרים בבטנה נפתחו, לאחר ניתוח שעברה מספר שעות קודם לכן. מקום בו המעשים נעשו לתכלית זו ולא מתוך רוע או אכזריות, הרי שאין המדובר בהתעללות.

179. באשר לסבל ולכאב שנגרמו לכלבה ממעשי המערער, הרי שבחוו"ד ד"ר בן דב (ת/8), קבעה המומחית כי: **"למותר לציין ולהדגיש כי סגירת חתך במרפאה נעשית תוך מתן הרדמה מקומית ומשככי כאבים וכי החדרת סיכות שדכן לעורו של כלב כרוכה בגרימת כאב לא מבוטל ומהווה התעללות בו" (ראו עמ' 3 ל-ת/8).**

הוטרנר ד"ר רפאלי העיד כי: **"...לדעתי המקצועית לקחת שדכן ולהדק את העור באמצעות סיכות בלי הרדמה ובלי ידע מקצועי זו התעללות בבעלי חיים... כל פרוצדורה כואבת בבעל חי שהוא לא מורדם היא התעללות בבעלי חיים" (ראו עמ' 27 לפרוט' הדיון בבית המשפט קמא).**

על גרימת הכאב והסבל לכלבה ניתן ללמוד אף מדברי המערער עצמו בעדותו בבית המשפט קמא ולפיהם: **"...ניסיתי להדק, הידקתי, אבל הסיכה לא נכנסה. העור היה עבה מדי. ניסיתי להדק 3 פעמים ולא הצלחתי אז הדבקתי את הפצע עם דבק 3 שניות"** (ראו עמ' 80 לפרוט' הדיון בבית המשפט קמא, ש' 17 - 18).

לכך יש להוסיף, כי עסקינן בכלבה, אשר הובאה לוטרניר היות וסבלה מבושת נפוחה ומדממת, מזיהום ברחם ועברה ניתוח עיקור אך שעות ספורות קודם לכן. אף ההיגיון והשכל הישר מורים, כי החדרת עשרות סיכות שדכן לעורה של הכלבה, ללא הרדמה וללא משככי כאבים, והדבקת החתך שנפתח בבטנה באמצעות דבק שלוש שניות, לא כל שכן במצבה הגופני של הכלבה, גורמים לכאב ולסבל.

180. באשר לתכלית לשמה ביצע המערער את המעשים, מקובלת עלי קביעת בית המשפט קמא ולפיה, מעשי המערער אינם עולים בקנה אחד עם הרצון לסייע ליצור חי. אף אם נלך לשיטת המערער, כי מבוקשו היה להעניק טיפול רפואי לכלבה, הרי שהאופן בו בוצעו המעשים אינו עולה בקנה אחד עם רצונו לפעול לתכלית זו.

מעבר לכך, האמצעים שנקט המערער על מנת לסייע לכלבה, כפי טענתו, אינם ראויים. אין חולק, כי המערער נעדר הכשרה רפואית מתאימה וכי אין ברשותו ציוד ומכשור רפואי לצורך טיפול בבעלי חיים. הפרוצדורה שביצע בכלבה בוצעה בביתו של המערער, באמצעות שדכן סיכות ביתי ודבק שלוש שניות, אמצעים שברי, כי אינם ראויים ואינם הולמים לצורך טיפול רפואי בבעל חיים, כל זאת, ללא הרדמה וללא משככי כאבים.

באשר למבחן ה"מידתיות", הרי שמהאמור עולה, כי אין שקילות בין הסבל שנגרם לכלבה, לבין התכלית והאמצעים שנקט המערער.

181. בהתייחס ליסוד הנפשי, הרי שהיסוד הנפשי הנדרש הינו יסוד נפשי של מודעות, כמובנה בסעיף 20(א) לחוק העונשין. היינו, אין הכרח, כי פלוני התכוון להתעלל בבעל החיים, אלא נדרשת מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה.

לאור האמור, הרי שדין טענת ב"כ המערער, כי לא התקיים במערער היסוד הנפשי הדרוש לעבירת ההתעללות, היות ולא היה מודע לכך שמעשיו הם בגדר התעללות, להידחות. אין חולק, כי המערער היה מודע לטיב מעשיו, שידוך עורה של הכלבה בשדכן סיכות והדבקתו בדבק שלוש שניות. כן היה מודע לנסיבות ביצוע המעשים ולגרימת הסבל והכאב לכלבה כתוצאה מביצועם. ויודגש, כי אין רבותא האם המערער סבר, כי הוא פועל לתכלית ראויה, אלא לכך שהיה מודע למעשיו, לנסיבותיהם ולאפשרות גרימת תוצאותיהם.

182. לאור האמור, הרי שבדין קבע בית המשפט קמא, כי מעשי המערער בגדר האישום הראשון עולים כדי

התעללות בכלבה עזית.

עם זאת, שומה עלינו לבחון את טענות ב"כ המערער לקיום "הגנת הצורך", או "הגנת הצורך המדומה", המשלבת בין "הגנת הצורך" לבין הגנת "טעות במצב דברים", בהקשרם של מעשיו אלה של המערער.

יצוין, כי הטענה בדבר "הגנת הצורך המדומה" הועלתה לראשונה במסגרת הודעת הערעור ולא נזכרה בבית המשפט קמא, כך שבהכרעת דינו דן בית המשפט קמא ב"הגנת הצורך", כפי סעיף 34 יא לחוק העונשין. עם זאת, מקום בו המערער לא היה מיוצג בבית המשפט קמא בחלקו הארי של ההליך ובמועד מתן הכרעת הדין, הרי שנדון בטענה זו כפי שנטענה על ידי בא כוחו הנוכחי של המערער, במסגרת הליך הערעור.

183. הגנת הצורך מוצאת את ביטוייה בסעיף 34 יא לחוק העונשין שזוהי לשונו:

"34 יא. לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי להצלת חייו, חירותו, גופו או רכושו, שלו או של זולתו, מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה הנובעת ממצב דברים נתון בשעת המעשה, ולא היתה לו דרך אחרת אלא לעשותו".

סעיף 34 טז לחוק העונשין, שכותרתו "חריגה מן הסביר", מורה, כי:

"34 טז. הוראות סעיפים 34 יא ו-34 יב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה".

הגנת "טעות במצב דברים" מצויה בסעיף 34 יח לחוק העונשין וזוהי לשונו:

"34 יח. (א) העושה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא יישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה אילו היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו".

מהאמור עולה, כי לצורך תחולת הגנת "הצורך המדומה", כשיטתו של ב"כ המערער, הרי שנדרשת הקביעה, כי המערער סבר בטעות, כי מעשיו נדרשו באופן מיידי להצלת חי הכלבה, כי הכלבה הייתה מצויה בסכנה מוחשית של פגיעה חמורה, וכי לא עמדה בפניו כל דרך אחרת מלבד לפעול כפי שפעל. כן נדרש, כי מעשי המערער לשם מניעת הפגיעה בכלבה היו סבירים בנסיבות הענין. אין בידי לקבל טענה זו.

באשר להכרה בקיומה של "טעות במצב דברים", הרי שזו מותנית בכנותה של הטעות, כאשר סבירות הטעות משמשת כאמת מידה לבחינת אמינות גרסת הנאשם לגבי טעותו (ראו בהקשר זה ע"פ 3314/06 **אייזנקוט נ' מדינת ישראל** (11.1.10)).

184. בדונו ב"הגנת הצורך" שהעלה המערער, קבע בית המשפט קמא, ובצדק, כי אין בסיס לטענה זו. סומכת אני את ידי על קביעתו של בית המשפט קמא ולפיה, טענת המערער כי הידק והדביק עורו של יצור חי משום שוטרניר לא רצה להגיע לביתו אלא דרש שיגיע למרפאתו, הינה טענה בלתי סבירה, וכמוה גם הטענה בדבר העדר הסעה. אכן, כפי שקבע בית המשפט קמא, היה על המערער למצוא דרך סבירה להביא את הכלבה לגורם מקצועי ומיומן, אשר לו הציוד הרפואי המתאים לטיפול בה. בוודאי ש"טיפול" בכלבה באמצעים דוגמת שדכן סיכות ודבק שלוש שניות, ללא הרדמה וללא משככי כאבים, אינם מהווים את הדרך היחידה שעמדה בפני המערער ואמצעים אלה אף אינם סבירים ואינם מתקבלים על הדעת.

185. מעבר לכך, הרי שכפי שציין בית המשפט קמא, בעדותו הסביר ד"ר פרלשטיין, כי מעשי המערער דווקא הזיקו לכלבה וגרמו לזיהום. ביחס למידת החיוניות והדחיפות שבטיפול בכלבה הבהיר, כי לא נשקפה סכנה לחיי הכלבה וכי מבדיקתה עולה כי הכלבה אף לא דיממה, כאשר לא נמצא שום כלי דם פתוח, או דם בבטנה (ראו עמ' 69 - 71 לפרוט' הדיון בבית המשפט קמא).

186. ויודגש, כי בחינת הודעותיו של המערער במשטרה, כמו גם עדותו בבית המשפט קמא מלמדת, כי המערער לא עמד על כך שסבר שהכלבה הייתה בסכנת חיים ממשית ואף לא מסר, כי היא דיממה באופן המעלה חשש לחייה, או כי חשש מפני יציאת איבריה הפנימיים מבטנה, כפי הנטען בהודעת הערעור. גרסתו של המערער, כאמור, אינה מלמדת על כנות טעותו הנטענת. יתרה מזו, עדות ד"ר פרלשטיין, אשר נמצאה מהימנה על ידי בית המשפט קמא, ולפיה, הכלבה כלל לא דיממה מהתפרים שנפתחו, מעידה על אי סבירות טעותו של המערער.

187. לאור האמור, הרי שאיני מקבלת את טענות ב"כ המערער באשר לתחולת "הגנת הצורך המדומה" ואני רואה לדחותה.

בנסיבות אלה, ומשראיתי לקבוע, כי מעשי המערער בהקשרו של האישום הראשון מהווים התעללות בכלבה עזית, הרי שבדין הורשע המערער בעבירות אלה.

188. המערער טען לתחולת "הגנת הצורך" גם בהקשרו של האישום השני. כך טען, כי סבר שהכלבה הודינה סובלת מסתימת מעיים וכי הוא ראה שקית תלויה בפי הטבעת שלה. המערער פנה לגורמי הטיפול, אשר לטענתו, סירבו לקבלו במרפאה. לכן, ומשלא נותרה בידי המערער ברירה אחרת, הוא נאלץ להעניק לכלבה טיפול בעצמו וביצע בה "חוקן" באמצעות צינור המים במקלחת. הודגש, כי המערער

סבר שבאמצעות פרוצדורה זו, הוא מציל את חיי הכלבה.

189. ראשית יוער, כי בטענות המערער כפי שפורטו לעיל, אין כדי להצדיק את החדרת אצבעו של המערער לאיבר מינה של הכלבה, דבר אשר נעשה, לטענתו, כדי לנקותה. אין חולק, כי לא עומדת למערער בהקשר זה "הגנת הצורך" והמערער אף לא טען זאת.

קביעות בית המשפט קמא ולפיהן, החדרת האצבע, או חלקה, לאיבר מינה של הכלבה, מהווה התעללות, מקובלות עלי. המערער עצמו מסר, כי הכלבה אינה אוהבת שהוא מתקרב לאיבר מינה ובעת המעשה, היא נבחה, צעקה והחלה לצרוח. מכאן, שהחדרת חלק מהאצבע לאיבר מינה של הכלבה, גרמה לה לכאב ולסבל. אמנם המערער הסביר, כי תכלית המעשה הייתה לנקות את הכלבה, אולם בדין קבע בית המשפט קמא, כי החדרת אצבע, או חלק ממנה, לאיבר המין, אינה דרך סבירה לעשות כן.

190. באשר להחדרת צינור המים לפי הטבעת של הכלבה והתזת זרם המים לתוכו, הרי שצדק בית המשפט קמא בקביעתו, כי פרוצדורה של "עשיית חוקן" הינה פרוצדורה רפואית שצריכה להתבצע באמצעות איש מקצוע מיומן ועם ציוד מתאים.

אף אם סבר המערער, כי הכלבה סבלה מסתימת מעיים, כפי טענתו, הרי שלא הוכח, כי המעשה היה דרוש באופן מידי להצלת חייה, או כי הכלבה הייתה סובלת מפגיעה חמורה אם לא היה מבצע בה את המעשה. כך גם לא ניתן לקבל את הטענה, כי בפני המערער לא עמדה כל דרך אחרת מלבד עשיית חוקן לכלבה בדרך זו, אשר גרמה לה לכאב. לפיכך, הרי שמתבקשת המסקנה, כי מעשי המערער אינם סבירים בנסיבות העניין. לאור האמור, הרי שדין טענת המערער לתחולת "הגנת הצורך" בהקשרו של האישום השני, להידחות.

מכאן, שבדין קבע בית המשפט קמא, כי חוקן באמצעות החדרת צינור טוש לפי הטבעת, ו/או שטיפה בזרם מים חזק ישירות לתוך פי הטבעת, בדרך בה עשה זאת המערער, הינה התעללות לשמה.

191. במסגרת האישום השישי הורשע המערער בכך שקילח ושפשף באגרסיביות גורה כבת 3 חודשים שהייתה ברשותו, לרבות באזור איבר המין, כדי שתהיה נקיה. המעשה גרם לגורה לגירוי ולנפיחות באיבר המין. המערער התקשר למרפאת ד"ר רענן רפאלי, דיווח על כך ועל זיהום, אך סירב לבקשות חוזרות מטעם ד"ר רפאלי להביא את הגורה לבדיקה במרפאה.

לטענת המערער, מדובר בכלבת רחוב מוזנחת והוא פעל בכדי לנקות אותה. כן טען, כי פנה לכלבן העירוני, אשר מסר לו שעלות הטיפול בגורה הינה ₪ 300. מכיוון שלא היה בידי המערער סכום זה, נבצר ממנו להביאה לטיפול.

192. איני מקבלת את טענות המערער כנגד התנהלות גורמי הטיפול בהקשר זה. כך גם אין בידי לקבל את הטענה, כי אלה פעלו בניגוד לשבועתם ולשליחותם בכך שלא קיבלו את הגורה לטיפול, גם אם לא היה בידי המערער לשלם סכום זה. אין זו הפעם הראשונה בה המערער אוסף כלבים לחזקתו וידוע לו היטב, כי הטיפול הווטרינרי בהם כרוך בעלויות לא מבוטלות. מעבר לכך, הרי שבגרסת המערער ולפיה, הוא שוחח עם הכלבן העירוני, אין כדי להתמודד עם העובדה, שהמערער סירב להביא את הגורה לטיפול במרפאתו של ד"ר רפאלי, חרף פניותיו החוזרות והנשנות למערער בהקשר זה.

בדין קבע בית המשפט קמא, כי המערער גרם במעשיו לנפחות ולזיהום באיבר מינה של הגורה, וכי על עוצמתו הבלתי מידתית של השפשוף מעידה התוצאה. לאחר גרימת הנזק לגורה, כאמור, בחר המערער שלא להיעזר בווטרינר ולא הגיע למרפאה עם הגורה.

193. באשר לטענת המערער ולפיה, מדובר בכלבת רחוב עזובה שמצא וניסה לסייע לה בכך שניקה אותה, ומכאן, שלא הייתה לו כל אחריות לדאוג לטיפול בה, ראוי להפנות להוראת סעיף 1א2(א) לחוק צער בעלי חיים ולפיו: **"בעלים של בעל חיים או המחזיק בו חייבים לספק לו את צורכי מחייתו, לדאוג לבריאותו ולמנוע התעללות בו"** (ההדגשה אינה במקור - י.ש.). מלשון הסעיף האמור עולה, כי האחריות לספק לבעל החיים את צורכי מחייתו, לדאוג לבריאותו ולמנוע התעללות בו, מוטלת לא רק על בעליו, אלא גם על המחזיק בו.

לגרסת המערער, הוא אסף את הגורה לביתו במטרה לנקותה ולטפל בה. פעולות אלה, כמו גם פניותיו לגורמי הטיפול בנוגע לטיפול בגורה, מעידות, כי אף המערער עצמו חש אחריות כלפיה, בהיותו המחזיק בה. בנסיבות אלה, הרי שאין לקבל את טענת בא כוחו במסגרת הערעור ולפיה, למערער לא הייתה כל אחריות לטפל בגורה.

מהאמור עולה, כי בדין הורשע המערער בעבירות נשוא האישום השישי.

194. במסגרת האישום השמיני הורשע המערער בהחזקת הכלבים בביתו, בסביבה שיש בה הצטברות שתן וצואה, בתנאי צחנה וזוהמה בלתי סבירים. כך גם הורשע המערער בכך שהוציא את הכלבים לטיול פעם ביום, בשעה 2:00, כשהם קשורים בקולר חנק לאופניים חשמליים, או מוחזקים על ידי המערער, כשהוא רוכב על האופניים, ואף עשו את צרכיהם באופן זה.

באשר לסביבה בה הוחזקו הכלבים, הסתמך בית המשפט קמא בקביעותיו על חו"ד ד"ר דגנית בן דב (ת/8), אשר לא ביקרה בבית המערער, אך הסבירה בחוות דעתה את השלכות מצב הדירה, כפי שדווח לה, על הכלבים המוחזקים בה. כן הסתמך על עדויות עדי התביעה אשר ביקרו בדירת המערער והתרשמו מרמת ההיגיינה הירודה בדירה, מריח של חנק וצחנה, מהזנחה ואי סדר, לכלוך רב וזוהמה.

לאור עדויות וראיות אלה, הרי שבדין קבע בית המשפט קמא, כי הוכח שהכלבים הוחזקו בתנאי צחנה

זוהמה בלתי סבירים, במועד מסוים בשנת 2017, ביום מעצרו של המערער ובמועדים נוספים שאינם ידועים. עם זאת, בית המשפט קמא לא התעלם מגרסת המערער ומעדויות עדי ההגנה וקבע, כי מאלה עולה, כי לפחות לאורך חלק מהתקופה הרלוונטית לאישום השמיני, סיפק המערער את צרכי המחיה של כלביו באופן ראוי.

195. לטענת ב"כ המערער, הרשעת המערער בעבירה של החזקה בתנאי מחיה בלתי הולמים מחמירה מאוד, מקום בו מדובר בתנאים דומים לאלו בהם חי המערער עצמו. כך לטענתו, המערער חי בדלות ובמובן זה תנאי המחיה שלו לא היו טובים יותר מאלו של כלביו, אולם הוא דאג להאכילם ולהוציאם לשם עשיית צרכים מדי יום.

אין בידי לקבל טענה זו. העובדה, כי המערער חי בדלות, אינה פירושה, מניה וביה, חיים בתנאי זוהמה ולכלוך קיצוניים, כפי העולה מעדויות עדי התביעה הרלוונטיים. לא זו אף זו, אף אם המערער בחר לחיות כך את חייו, הרי שהדין מחייבו להחזיק את כלביו בסביבה ראויה והולמת ולספק את צרכי מחייתם.

196. באשר להוצאת הכלבים לטיול וקשירתם, הסתמך בית המשפט קמא על עדות ד"ר דגנית בן דב ולפיה, הימנעות מהוצאת כלבים, בעיקר גדולים, לפחות פעמיים שלוש ביום, מהווה פגיעה בכלבים ומפרה את חובת הבעלים לספק לכלב את צרכיו הבסיסיים. כן עולה מעדותה, כי הוצאת כלבים לטיול כשהם קשורים לאופניים חשמליים, היא פעולה המסכנת את הכלבים, את הרוכב וגם את האנשים בסביבה. שכן, היכולת של הרוכב לשלוט בכלבים הקשורים אליו, או לאופניים, היא נמוכה. במצב בו כלב רץ לפני הרוכב, קיימת סכנה כי הרוכב יפגע בו במידה והכלב יאט, או יעצור. הדבר בעייתי במיוחד כשמספר כלבים קשורים לאופניים החשמליים בו זמנית. ד"ר בן דב הסבירה, כי קשירת צוואר כלב בקולר חנק למשהו שאינו יד אדם, מהווה התעללות. בית המשפט קמא אימץ את עדותה של ד"ר בן דב וראה לסמוך עליה ואיני רואה להתערב בכך.

197. בזיקה לטענת ב"כ המערער ולפיה, המערער לא פעל ממניעים סדיסטיים, אלא כדי לאפשר לכלבים להוציא אנרגיה, הרי שאין נפקות לשאלה האם המערער התכוון להתעלל בכלבים במעשיו אלה, אם לאו. בחינת מעשי המערער, בדמות קשירת הכלבים בקולר חנק לאופניים חשמליים, תוך שהם נאלצים לעשות את צרכיהם בעודם קשורים לאופניים, בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה בהקשר זה, מובילה למסקנה, כי הם מהווים התעללות בכלבים.

198. טענה נוספת שהעלה ב"כ המערער בהקשרו של אישום זה הינה, כי הדברים שיוחסו לו באשר לקשירת הכלבים והוצאתם לטיול, נשענו אך על דברים שמסר בחקירותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט קמא ולא נתמכו בראיות אחרות. בהקשר זה טען, כי בית המשפט קמא לא עמד בחובה המוגברת המוטלת עליו לדאוג לזכויותיו, בהיותו לא מיוצג, כאשר היה עליו להבהיר למערער, כי לא ניתן להרשיעו על יסוד הודאתו במשטרה, ללא דבר מה נוסף. כך טען, כי אילו היה מוסבר לו המצב המשפטי, הרי שיכול היה לבחור להימנע מלהעיד על כך.

199. דין טענה זו להידחות. אכן, בהתאם לפסיקה, במקרים בהם הנאשם אינו מיוצג, מוטלת על בית המשפט חובה מוגברת לשמירה על זכויות הנאשם. חובה זו נועדה להקלות חלק מן הקשיים העלולים להתעורר בשל העובדה שהנאשם מנהל את הגנתו בלא ייצוג (ראו: ע"פ 5889/01 **נחום נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(5), 817, ע"פ 7335/05 **הסניגוריה הציבורית, מחוז נצרת והצפון נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(2) 346).

200. סבורני, כי בענייננו מילא בית המשפט קמא אחר חובתו זו. בית המשפט קמא ניסה לשכנע שוב ושוב את המערער לשמור על הייצוג מטעמו, אולם המערער הבהיר שהוא אינו מעוניין בכך. כן הסביר למערער את חשיבות הייצוג להגנתו והעובדה שיתקשה לנהל את הדיונים בלא ייעוץ משפטי ושב והציע למערער לשקול קבלת ייצוג מאת הסניגוריה הציבורית (ראו פרוט' הדיון בבית המשפט קמא מיום 13.1.21, מיום 7.2.21 ומיום 11.2.21).

בית המשפט קמא שב ומינה למערער סנגורים מטעם הסניגוריה הציבורית, אשר ביקשו להשתחרר מייצוג לאחר זמן קצר נוכח חילוקי דעות מהותיים ובשל אי שיתוף פעולה מצד המערער.

בית המשפט קמא אף נעתר לבקשת המערער לקבל לידיו מסמכים והתקן אחסון נייד, בהיותו בבית המעצר, חרף הקשיים עליהם הצביעו רשויות שב"ס (ראו החלטות מיום 26.1.21, 2.2.21). עוד הנחה את רשויות שב"ס לסייע בידי המערער בהגשת בקשות ובעיון בראיות (ראו למשל, החלטה מיום 18.2.21).

בית המשפט קמא הסביר שוב ושוב למערער את סדר הבאת הראיות, כיצד יוכל להציג ראיה לעדי תביעה, או לעדים שיזמן מטעמו בפרשת ההגנה, וכיוצ"ב (ראו החלטה בפרוט' הדיון מיום 11.2.21).

201. בנסיבות אלה, הרי שכאמור, סבורני כי בית המשפט קמא עמד בחובה המוגברת המוטלת עליו כלפי המערער בהיותו בלתי מיוצג, ואף למעלה מכך. עיון בפרוטוקולי הדיונים ובהחלטות בית המשפט קמא מלמד, כי בית המשפט קמא נהג בסבלנות רבה עם המערער, הסביר לו את סדרי הדין הרלוונטיים וניסה לסייע בידו ככל הניתן על מנת למצות את הגנתו. איני סבורה, כי היה על בית המשפט קמא לייעץ למערער כיצד לנהל את הגנתו ואיני מקבלת את טרזניית ב"כ המערער בהקשר זה.

מעבר לאמור יוער, כי אף הימנעות המערער מלהעיד באשר למיוחס לו באישום השמיני, הייתה עשויה לשמש כתוספת ראייתית מסוג "דבר מה", בהתקיים התנאים הנדרשים בהקשר זה, כך שיתכן וממילא לא היה בכך כדי להועיל למערער.

202. במסגרת האישום העשירי הורשע המערער בעבירות של איומים ושיבוש מהלכי משפט. אין מחלוקת בין הצדדים באשר לעצם אמירת הדברים על ידי המערער ותוכנם, אלא באשר לסוגיה, האם דברים אלה עולים כדי שיבוש מהלכי משפט ואיומים.

באשר לשיבוש מהלכי משפט טען ב"כ המערער, כי אמירות המערער לא נועדו לסכל הליך שיפוטי,

למנוע אותו, או להביא לידי עיוות דין. נהפוך הוא. בקשת המערער הייתה, כי ד"ר רפאלי יאמר את האמת ולא יסלף את הדברים.

203. בדין קבע בית המשפט קמא, כי תוכן השיחות מציג ניסיון ברור להשפיע על עדים ולשבש מהלכי משפט. המערער ניסה לשכנע את עובדת המרפאה לאפשר לו לשוחח עם ד"ר רפאלי, שהינו עד מרכזי בפרשה, וביקש שתעביר לו מסרים מפורטים ביחס לתוכן העדות אותה מצפה ממנו המערער למסור. כפי שציין בית המשפט קמא, מהשיחה עולה שנהיר למערער, כי הפניה לעד אסורה, מקום בו ציין זאת בעצמו בפני עובדת המרפאה. אמנם, במהלך השיחה אמר המערער לעובדת, כי הוא מבקש שד"ר רפאלי יאמר את האמת ולא יסלף, אך תוכן השיחה ויתר אמירותיו במסגרתה מלמדים, כי מדובר בניסיון להשפיע על עדותו של ד"ר רפאלי ולשים דברים בפיו. לאור האמור, הרי שבדין הורשע המערער בעבירת שיבוש מהלכי משפט.

204. באשר לעבירת האיומים טען ב"כ המערער, כי האמירות היו רק בהקשר של נקיטה בהליכים משפטיים, על רקע הטיפול הכושל בכלבה עזית והדאגה לשלומה. כך טען, כי מדובר באמירות לגיטימיות שאינן עולות כדי עבירת איום, אף אם נאמרו בטון כועס.

דעתי כדעת בית המשפט קמא, כי אין לקבל את טענת המערער כי מדובר אך ורק באמרה ובה כוונה לגיטימית להגיש תביעה, מבלי שהתכוון להפחיד ולהקיט את ד"ר רפאלי. כפי שציין בית המשפט קמא, המבחן לקיומו של "איום" נקבע ברע"פ 2083/04 **לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 95 וכדלקמן:

"המבחן אותו מפעיל בית המשפט בבוחנו ביטוי החשוד כאיום הוא מבחן של אדם מן הישוב הנמצא בנעליו של המאויים, דהיינו, באותן נסיבות בהן היה נתון המאויים. בית המשפט אינו בוחן את הביטוי באופן מנותק מסביבתו, אלא הוא בוחן את מכלול הנסיבות בהן נמסר הביטוי ובהן זהות המאויים והמאויים, הקשר או מערכת היחסים ביניהם, הרקע לביטוי וכן ההתרחשויות או התוצאות שבאו לאחר הביטוי. ניתוחם של הנתונים הנסיבתיים השונים יעשה תוך הסתמכות על ההיגיון, השכל הישר וניסיון החיים".

205. בחינת תוכן התבטאויות המערער עצמן ואופן אמירתן, על רקע הנסיבות בהן נאמרו, כמו גם על רקע מערכת היחסים בין המערער לבין ד"ר רפאלי, מובילות למסקנה, כי אין המדובר באזהרה לגיטימית בדבר נקיטה בהליך משפטי כנגד ד"ר רפאלי, אלא באיום ממש.

כפי העולה מהעדויות, בין המערער לבין ד"ר רפאלי ישנה היכרות קודמת, על רקע הבאת כלבים לטיפול במרפאתו של ד"ר רפאלי על ידי המערער, בעקבות פגיעות גופניות שונות. מעדות ד"ר רפאלי עולה, כי המערער התקשר לא אחת למרפאה ואף לטלפון הפרטי שלו, וד"ר רפאלי אף אסר על עובדת המרפאה לשוחח עם המערער. יתרה מזו, ד"ר רפאלי העיד, כי חש מאויים מהתבטאויות

המערער נשוא האישום העשירי, כמו גם מהתבטאויותיו במקרים אחרים. ראו דברי ד"ר רפאלי בעמ' 30 לפרוט' הדיון מיום 28.1.21, ש' 31 ואילך, וכדלקמן:

"ש. מה אתה מבין מהמשפט

ת. שאני מאוים ואני לא רוצה להפגש איתך.

ש. האם זה איום לפגיעה בגופך או פניה לערכאה משפטית.

ת. זה יש לי מוקלט אבל לא פעם אחת איים עלי ולא הקלטתי. אני הרגשתי מאוים באיום הזה.

ש. אני אומר לך שכוונתי היתה לפנות לערכאות המשפטיות וששם אתה תתבע

ת. הרגשתי לא פעם מאוים ע"י הנאשם, וגם במקרה הזה לא לקחתי את זה לכוון של ערכאות משפטיות אלא חשתי מאוים".

לאור האמור, הרי שבצדק קבע בית המשפט קמא, כי ההתקשרות החוזרת של המערער למקום עבודתו של ד"ר רפאלי, תוך קללות ואמירות בריוניות, נועדו באופן ברור לזרוע אימה ופחד ולא רק ליידע בדרך חוקית של הגשת תביעה. מכאן, שבדין הורשע המערער בעבירת האיומים שיוחסה לו באישום זה.

206. כאמור, המערער טען לזיכוי מהאישומים הראשון והשישי מחמת "הגנה מן הצדק". בהקשר זה טען, כי תיק החקירה שנסגר כנגדו בשנת 2017 ואשר נגע, בין היתר, לאישומים אלה, נסגר מחוסר אשמה. בנסיבות אלה ומקום בו, לטענתו, לא נוספו ראיות חדשות בהקשרם של אישומים אלה, הרי שהגשת כתב האישום באישומים אלה מעוררת תחושה של אי צדק ומצדיקה את ביטולם של אישומים אלה מחמת "הגנה מן הצדק".

כפי שצוין, טענות המערער בהקשר זה בבית המשפט קמא כללו אף את האישום השני. אולם, בהודעת הערעור הובהר, כי המערער אינו עומד על טענתו ל"הגנה מן הצדק" ככל שהיא מתייחסת לאישום השני.

207. בהתאם לסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: **"החסד"פ**), הרי שבסמכות בית המשפט להורות על ביטול כתב אישום בנסיבות בהן **"הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית"**.

הלכה היא, כי שימוש בסמכות זו שמור למקרים חריגים ביותר, בהם התנהלות הרשויות והפגמים שנפלו בהליכים

שננקטו בעניינו של נאשם, פוגעים פגיעה חריפה בתחושת ההגינות והצדק. בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ (31.3.05) (להלן: "הלכת בורוביץ"), נקבע כדלקמן:

"ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית-המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך-כלל יידרש הנאשם להראות שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגותו הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו, עם זאת אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת הצדק וההגינות תיחוס לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות, אלא למשל לרשלנותן, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל-עיקר אך המחייבות, ומבססות, בבירור את המסקנה כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות. אך נראה כי מצב דברים כזה אינו צפוי להתרחש אלא במקרים חריגים ביותר".

כן נקבעו בהלכת בורוביץ קווים מנחים לבחינתה של טענה לביטול כתב אישום מחמת "הגנה מן הצדק":

"שאלת החלתה של הגנה מן הצדק על מקרה נתון טעונה בחינה בת שלושה שלבים:

בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו.

בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות.

בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום".

ראו גם דנ"פ 5387/20 רפי רותם נ' מדינת ישראל (15.12.21), שם נקבע, כי במסגרת ההליך הפלילי אין מקום להעלאת טענות בדבר אי סבירות, או אי מידתיות בהגשת כתב האישום, אלא ניתן לטעון, כי בהגשת כתב האישום יש משום "סתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית", במובנו של סעיף 149(10) לחסד"פ. כך נקבע, כי ככל שמועלות טענות מסוג זה, הרי שיש לבחון אותן במסגרת דוקטרינת ה"הגנה מן הצדק".

208. בית המשפט קמא דן בהכרעת דינו בטענות המערער, כאמור, והגיע לכלל מסקנה, כי דינן להידחות. בדין ציין בית המשפט קמא, כי הלכה היא שרשות ציבורית מוסמכת לבחון מחדש את החלטתה, ואין לחשוך זכות מוקנית לכך שתיק לא יפתח לאחר שנסגר.

במקרה דנן, המשיבה הסבירה, כי תיק החקירה משנת 2017 נסגר בעילת "אין אשמה". עם זאת,

בשנת 2020 התגלו ראיות חדשות הנוגעות, בין היתר, לאירועים נשוא תיק החקירה שנסגר, בדמות הודאת המערער בפני עדת התביעה נירית דרעי במעשים נשוא האישום השני וכן, בסרטון בו נראה המערער כשהוא מאונן במחיצת כלביו. המשיבה הסבירה, כי ראיות אלה משליכות גם על מעשים אחרים שיוחסו למערער, בפרט בנסיבות בהן המערער שב ופנה לווטרינרים על רקע פגיעות באיברי המין של הכלבים בהם החזיק. בנסיבות אלה, הרי שהייתה הצדקה לפתיחת תיק החקירה מחדש והכללת אירועים מתוכו בכתב האישום הנוכחי, באשר הראיות החדשות, כאמור, השליכו הן על המצב הראייתי והן על העניין לציבור באישומים אלה, בהצטברות אירועים דומים שקיבלו חיזוק ראייתי וחיזוק זה את זה.

209. בנסיבות האמורות, צדק בית המשפט קמא בקביעתו, כי במקרה דנן, היו נסיבות חדשות ומהותיות שהובילו לפתיחת התיק שנסגר. כפי שצוין, הרי שהודעתה של עדת התביעה נירית דרעי והשיחה המוקלטת, בה הודה המערער, בין היתר, בהחדרת אצבע לכלבה הודינה, היוו נקודת מפנה בהתייחסות גורמי החקירה והתביעה לאשמת המערער. לאחר קבלת ראיות אלה וחקירת הווטרינרים שהציפו אירועים נוספים, הוחלט על פתיחת התיק שנסגר והגשת כתב אישום על בסיס ועל בסיס החומר שהצטבר מעת מעצרו של המערער.

210. לאור המתואר, הרי שלא שוכנעתי אף אני, כי נפל פגם בהתנהלות רשויות החקירה והתביעה, או בהליכים שננקטו כנגד המערער. כך גם לא שוכנעתי, כי פתיחת תיק החקירה שנסגר מהווה פגיעה חריפה בתחושות הצדק וההגינות.

211. הדברים האמורים יפים אף באשר ליתר טענות המערער בנוגע להתנהלות המשיבה, אשר דינן להידחות.

כך באשר לטענותיו באשר להצהרתה בדיון מיום 17.3.21 בדבר חזרה מהאישומים נשוא תיק החקירה שנסגר, ככל שיתברר, כי נסגר מחוסר אשמה. הצהרה זו של המשיבה תוקנה מיד בדיון מיום 25.3.21, כאשר הבהירה, כי טעתה לחשוב שלא ניתן לפתוח מחדש תיק חקירה שנסגר בעילה של "חוסר אשמה".

באשר לטענות המערער בנוגע להצהרת המשיבה בדיון שהתקיים בבית המשפט העליון בבש"פ 7859/21 ולפיה, עמדתה העונשית הצפויה היא לשנתיים מאסר, הרי שצודקת המשיבה בטענתה, כי אין בכך כדי לכבול את שיקול דעתה לעתיד לבוא. מקובלת עלי טענת המשיבה בהקשר זה, כי עמדתה העונשית סופו של יום נגזרת מקביעות הכרעת הדין ונשקלת על ידה בהתאם לפסיקה העדכנית ולמדיניות הענישה הנהוגה נכון למועד מתן הכרעת הדין. ברי, כי בדברים שנאמרו בדיון האמור, אין כדי להוות הבטחה למערער באשר לעונש לו תעתור המשיבה, סופו של יום.

212. לאור האמור, ומשלא מצאתי, כי נפל פגם בהתנהלות רשויות החקירה והתביעה, או בהליכים שננקטו כנגד המערער, וכי התנהלות המשיבה אינה מהווה פגיעה חריפה בתחושות הצדק וההגינות באופן

הפוגם בניהול ההליך הפלילי, הרי שבדין דחה בית המשפט קמא את הבקשה לביטול כתב האישום מחמת "הגנה מן הצדק".

הערעור כנגד גזר הדין:

213. מושכלות יסוד הן, כי אין ערכאת הערעור מתערבת, אלא מקום בו נפלה בהחלטת בית המשפט קמא טעות מהותית, או ניכרת סטייה ממדיניות הענישה הראויה. ראו בהקשר זה ע"פ 5678/14 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (26.5.15); 3091/08 **טרייגר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.1.2009); וכן ע"פ 6553/12 **הדרה נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 7 (13.5.2013).

214. כאמור, במקרה דנן הגעתי לכלל מסקנה, כי יש להותיר את הרשעת המערער בחמשת האישומים בהם הורשע, על כנה.

215. בית המשפט קמא קבע נכונה, כי במעשיו כלפי הכלבים פגע המערער בערכים החברתיים המוגנים שעניינם, הגנה על בעלי החיים וצמצום הפגיעה בהם, כחלק מתפיסה מוסרית החורגת מן האינטרס של בעלי החיים בלבד. תפיסה זו, כך קבע, כוללת גם ביטוי לאנושיות שבנו, לכבוד האדם ולהתחשבות ברגשות מי המעוניין להגן על בעלי החיים.

ברע"פ 8122/12 **ראמי פחמאווני נ' מדינת ישראל** (27.1.03), אליו הפנה גם בית המשפט קמא, נקבע כדלקמן:

"...יש מקום להחמיר בענישה הנוגעת לפגיעה בבעלי חיים, הן חיות הבר הן חיות הבית. התאכזרות ופגיעה בבעלי חיים, מעבר לפגיעה העקיפה שהיא גורמת לבני האדם, מעידה על אטימות לב וקהות חושים. נדמה כי דווקא בעידן הנוכחי, עידן השפע הטכנולוגי, חשופים בעלי החיים לאלימות חריפה מבעבר. חדשות לבקרים אנו שומעים על ניסויים מעוררי פלצות הנעשים בחיות תמימות לצרכים מסחריים, על תנאי גידול ואחזקה אכזריים של בעלי חיים בתעשיית המזון, ועל צמצום מרחב המחיה הטבעי של בעלי חיים מוגנים המנסים לשרוד בטבע. ברי, כי ישנם מקרים בהם אין מנוס מפגיעה בחי ובצומח, בין אם לשם הצלת חיים אדם ובין אם לצורך פיתוח אנושי. יחד עם זאת, חובה עלינו להקפיד הקפדה יתרה לצמצם את הכאב הנגרם על ידינו, בייחוד כאשר מדובר במי שאת זעקותיו אנו מתקשים לשמוע, ושאינו יכול לעמוד על זכויות. מהלך זה, להגנת האנושיות שבנו על ידי צמצום פגיעתנו בבעלי החיים הסובבים אותנו, צריך להשפיע על כלל תחומי המשפט, ובתוכו אף על המשפט הפלילי".

216. כן קבע נכונה בית המשפט קמא, כי הערך החברתי המוגן בעבירת האיומים הוא הגנה על שלווה נפשו ובטחונו של הפרט, כמו גם על חופש הפעולה והבחירה שלו. באשר לערך החברתי המוגן בעבירת שיבוש מהלכי משפט, בדין קבע, כי עניינו הקפדה על הליך הוגן, מניעת פגיעה בטוהר ההליך השיפוטי

ובתקינותו, לרבות בשלב החקירה, והגנה על שלטון החוק.

217. אכן, כפי שציין בית המשפט קמא, הרי שמידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים עליהם הצביע, הינה נגזרת של נסיבות ביצוע העבירות. כזכור, המערער הורשע במסגרת הכרעת הדין בחמישה אישומים, הכוללים עבירות התעללות בבעל חיים, החזקת בעלי חיים מבלי לספק את צרכי מחייתם, לדאוג לבריאותם ולמנוע התעללות בהם, אי מתן טיפול לבעל חיים סובל, החזקת בעלי חיים במתחם מלוכלך בהפרשות גוף ובפסולת, קשירת בעלי חיים, קשירת בעל חיים בקולר חנק, איומים ושיבוש מהלכי משפט.

218. בשים לב לריבוי העבירות בהן הורשע המערער כלפי בעלי החיים, אופיין, טיבן ונסיבות ביצוען, הרי שבמעשיו, עשה המערער כדי לפגוע באופן משמעותי, ממשי ומוחשי בערכים החברתיים המוגנים, כפי שפורטו לעיל.

ביחס לאירועי האיומים והשיבוש, בדין קבע בית המשפט קמא, כי אף שהאיומים אינם בפגיעה בחיי אדם, הרי שהפנייתם כלפי בעלי מקצוע, לרבות עובדי ציבור, והשילוב בין האיומים לבין הניסיון להשפיע על עדים ולהטרידם בקשר עם מסירת העדות בחקירה ובמשפט, משקפים פגיעה גבוהה, ולכל הפחות בינונית - גבוהה, בערכים המוגנים.

219. באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות, כמו גם הנזק שעלול היה להיגרם מביצוען, הפנה בית המשפט קמא נכונה לחוות דעתה של ד"ר דגנית בן דב, ממנה עולה הנזק שנגרם והנזק הפוטנציאלי המשמעותי שעלול היה להיגרם לכלביו של המערער בגין העבירות בהן הורשע ונסיבות ביצוען.

220. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, הרי שבפסיקה הודגש, כי יש להחמיר עם מבצעי עבירות כלפי בעלי החיים. ראו, למשל, הדברים שנקבעו ברע"פ 8819/20 סמארה היתם נ' מדינת ישראל (31.12.20) וכדלקמן:

"אין להשלים עם התעללות והתאכזרות כלפי בעלי חיים, תופעה לה אנו עדים לא אחת לאחרונה. מן הראוי לשוב ולהדגיש כי במענה להתנהלות שכזו יש לגזור במקרים המתאימים גם עונשי מאסר בפועל לצורך הרתעת נאשמים בעבירות מסוג זה, ועבריינים פוטנציאליים נוספים".

221. כאמור, לטענת ב"כ המערער, על בית המשפט קמא היה לקבוע מתחם עונש הולם אחד בגין מכלול האירועים והעבירות בהם הורשע המערער, היות וקיים קשר הדוק בין האישומים. אני שותפה לעמדה זו. המערער הורשע בחמישה מקרים שונים, אשר בוצעו במועדים שונים, בפערי זמן משמעותיים זה מזה, חלקם במרווח של שנים, כלפי כלבים שונים, בנסיבות שונות ובאמצעים שונים. כך, אף אין זהות בין

העבירות בהן הורשע המערער בכל אחד מהאישומים. בנסיבות אלה, הרי שבדין קבע בית המשפט קמא מתחמי עונש הולמים נפרדים בגין כל אחד מהאישומים.

בית המשפט קמא אף הבהיר בהקשר זה, כי בצד כל אישום בו הורשע המערער נקבע מתחם נפרד נוכח חומרת המעשים, היות שלא מדובר במסכת אירועים זהה, רציפה, אלא בקורבנות שונים, נטולי יכולת תגובה, הראויים להתייחסות המיוחדת את הפגיעה בכל אחד מהם. בהקשר זה ציין, כי הוא ער לכך שבאישום השמיני קיימת חפיפה מסוימת לשאר אישומי ההתעללות, מבחינת התקופה וזהות הקורבנות. כן קבע, כי יש להטיל על המערער עונש כולל בגין כלל העבירות בהן הורשע.

222. סיכומו של דבר, דעתי היא, כי בית המשפט קמא קבע מתחם עונש הולם נכון בצידו של כל אחד מהאישומים בהם הורשע המערער, הנע בין מספר חודשי מאסר שניתנים לריצוי בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

מתחמי ענישה אלה משקללים בחובם את נסיבות ביצוע העבירות, תוצאותיהן, הנזק שנגרם מביצוען והנזק הגלום בהם, פגיעתן בערכים החברתיים המוגנים ואף נסמכים על מדיניות הפסיקה באשר לעבירות כלפי בעלי החיים ועל מדיניות הענישה הנהוגה. לפיכך, אין להתערב בהם.

223. בהקשר זה ראוי לציין, כי אף שהמערער הורשע, בין היתר, בעבירות של התעללות בבעלי חיים, לפי סעיף 2(א) לחוק צער בעלי חיים, אשר הוראת העונשין בגינו מצויה בסעיף 17(א)(1) לחוק, הרי שבהוראות החיקוק שבכתב האישום, נרשם סעיף 17(ב) לחוק. בטיעוניה, הבהירה המשיבה, כי מדובר בשגגה.

ב"כ המערער נתלה בשגגה זו וטען, כי העונש המרבי בגין עבירות ההתעללות בהן הורשע המערער עומד על שנת מאסר. ואולם, בסעיף 17(א)(1) נקבע במפורש, כי העונש המרבי בגין עבירה זו הינו 3 שנות מאסר.

מכל מקום, במתחמי העונש ההולמים שקבע, לא חרג בית המשפט קמא מהעונש המרבי הקבוע בהוראת החיקוק שיוחסה למערער בכתב האישום, מקום בו העמיד את הרף העליון של כל אחד ממתחמי העונש ההולמים, כאמור, על 12 חודשי מאסר בפועל. במצב דברים זה, איני רואה לקבל את טענת ב"כ המערער, כי העמדת הרף העליון על העונש המרבי הינו מחמיר, בהיותו שמור למקרים חמורים בלבד. כאמור, בנסיבות המקרה דנן, סבורני, כי מתחמי העונש ההולמים שנקבעו הינם ראויים ומאוזנים ואין להתערב בהם.

224. לא נעלמו מעיני טיעוני ב"כ המערער באשר לנסיבות האישיות הקשות של המערער, התנאים בהם גדל והשפעתם על מתווה חייו. כך גם לא נעלמו מעיני טיעוניו בדבר בדידותו של המערער, קשייו,

מצוקותיו והתנאים בהם חי המערער בבגרותו.

עם זאת, כפי שפירט בית המשפט קמא בגזר דינו, אין להתעלם מעברו הפלילי המשמעותי של המערער, הכולל בחובו ארבע הרשעות קודמות בפלילים, בגין עבירות שעניינן, תקיפה סתם, איומים והחזקת סכין ואשר בגינן אף ריצה המערער מאסרים בפועל.

בצדק קבע בית המשפט קמא, כי כפי העולה מעברו הפלילי, המערער חזר וביצע עבירות איומים ובהרשעתו הקודמת האחרונה משנת 2016, הסלימה התנהגותו לעבירת אלימות פיזית. כפי שציין בית המשפט קמא, חלק מאותן עבירות בוצעו כלפי וטרינרים ועובדיהם, בקשר עם החלטה להוצאת כלבים מחזקת המערער. מכאן, אפוא, שהאישום העשירי שבכתב האישום הנוכחי, מהווה חוליה בשרשרת עבירות אלימות פיזית ומילולית, כלפי וטרינרים ועובדיהם, בקשר לסוגיית החזקת כלבים ברשות המערער.

225. המערער ניהל את משפטו ואמנם, סופם של דברים, זוכה מחמישה מתוך עשרת האישומים שיוחסו לו במקור בכתב האישום, כמו גם מחלק מהעובדות נשוא האישומים בהם הורשע. אכן זכותו של נאשם לנהל את משפטו עד תום, כאשר הינו טוען לחפותו ובוודאי שאין לזקוף עובדה זו לחובתו. יחד עם זאת, נאשם זה אינו נהנה מההקלה השמורה למי שמודה, לוקח אחריות על מעשיו, חוסך זמן שיפוטי יקר ומביע חרטה וצער בשל המעשים.

226. כאמור, בעניינו של המערער לא הוגש תסקיר מאת שירות המבחן וזה אף לא נתבקש. כך, לא הוצג כל הליך טיפולי בו שולב המערער ואף לא ראשיתו של זה. בנסיבות אלה, בדין קבע בית המשפט קמא, כי לא הוצגו סיכויי שיקום בעניינו של המערער.

נוכח התרשמותו הבלתי אמצעית מהמערער, קבע בית המשפט קמא, כי אין ספק שקיימת נזקקות טיפולית אצל המערער, אך כעולה מעדותו בבית המשפט קמא ומאמרות החוץ שמסר, הרי שהמערער אינו רואה צורך בטיפול בבעיות ההתנהגות, אינו ער לכך שהתנהגותו אינה נורמטיבית אלא פלילית, אינו מוכן להכיר בכשלים החוזרים ונשנים בהתנהגותו, ממזער מחומרת מעשיו ואף טוען לרדיפה ומטיל את האשם לפתחם של וטרינרים שונים ורדיפה מערכתית. בנסיבות אלה, התרשם בית המשפט קמא, כי הסיכון להישנות עבירות הנו גבוה ועמו גובר משקלם של שיקולי הרתעת המערער.

למסקנות אלה, כאמור, הגיע בית המשפט קמא לאור התרשמותו הישירה והבלתי אמצעית מהמערער ואינו רואה להתערב בהן. זאת, בפרט נוכח היעדר תסקיר בעניינו של המערער, בהיעדר הליך טיפולי מתאים ובהיעדר אפיק טיפולי שיקומי.

227. בית המשפט קמא התחשב נכונה בתקופה בה שהה המערער במעצר של ממש ובמעצר בפיקוח אלקטרוני. בהקשר זה יצוין, כי במסגרת הליכי המעצר, הורה בית המשפט קמא פעמיים על מעצר

המערער בפיקוח אלקטרוני, תחת מעצר של ממש. עם זאת, בכל אחת מהפעמים, הושב המערער למעצר מאחורי סורג וברח, לאחר שמפקחיו פנו בבקשות להשתחרר ממשימת הפיקוח נוכח התנהלות המערער, המקשה עליהם לפקח עליו. בנסיבות אלה, וחרף החלטת בית המשפט העליון בבש"פ 7859/21, הרי שבהיעדר ערבים, נותר המערער במעצר של ממש משך תקופה ניכרת.

228. לאור האמור, ובשים לב להיעדר אפיק טיפולי שיקומי בעניינו של המערער, הרי שבית המשפט קמא שקלל נכונה את מקבץ הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות בעונש הכולל אשר הטיל על המערער סופו של יום בגין מכלול המעשים והעבירות שביצע.

229. כאמור, המערער הלן כנגד הצו שהוטל במסגרת גזר הדין, המגבילו מלהחזיק בעל חיים לתקופה של 10 שנים ועתר להורות על ביטולו. לחילופין, עתר להגביל את מספר הכלבים בהם יוכל המערער להחזיק בכל זמן נתון. לחילופי חילופין, עתר לקצר משמעותית את משך תקופת הצו.

בהקשר זה הפנה ב"כ המערער לפסק הדין שניתן בעניין פלונית, תוך שטען, כי אף שנסיבות המקרה בעניין פלונית חמורות מנסיבות המקרה דנן, הרי ששם הוגבלה תקופת הצו ל-3 שנים בלבד והותר למערער להחזיק בכלב אחד. לא זו אף זו, נקבע, כי ככל שלא יאומצו כלביה של המערער, אזי אלה יושבו לחזקתה.

230. עיון בפסק הדין בעניין פלונית מעלה, כי נסיבות מקרה זה שונות בתכלית מנסיבות המקרה דנן, כך שלא ניתן להקיש ממקרה זה לעניינו.

ראשית, בעניין פלונית, הורשעה המערער בעבירות שדרגת חומרתן פחותה מהעבירות בהן הורשע המערער. כך, להבדיל מהמערער, המערער בעניין פלונית לא הורשעה בעבירות של התעללות בבעלי חיים. מעובדות המקרה עולה, כי בשני מקרים שונים, מתו כלבים שהיו בחזקת המערער, לאחר שהמערער לא הביאה אותם לטיפול רפואי בעקבות חסרון כיס. כאמור, להבדיל מהמערער שבפנינו, הרי שהמערער בעניין פלונית לא הורשעה בביצוע מעשים אקטיביים, המהווים התעללות בכלביה.

שנית, בעניינה של המערער בעניין פלונית הוגש תסקיר מאת שירות המבחן, ממנו עלה, כי המערער מתמודדת עם בעיה נפשית, בעיות רפואיות ובעיות מורכבות נוספות, המקשות עליה את הטיפול בכלבים. יתרה מזו, בית המשפט המחוזי קבע, כי אין ספק שהמערער עשתה מאמצים לתת לכלבים את הטיפול הראוי, ורק מחמת מצוקה כלכלית לא עלה בידה לסייע לאותם כלבים. כן קבע, כי אין ספק שהמערער אוהבת את כלביה אהבה גדולה, אך היא מתקשה בגידול שלושה כלבים, הן ביחס להוצאתם לטיולים, בתנאי מגוריה בקומה גבוהה ובשים לב למצבה הרפואי, והן ביחס לאפשרות הכלכלית לספק להם שירותי רפואה במידת הצורך. מהאמור עולה, כי בעניין פלונית עסקין במצב חריג וייחודי הנובע מנסיבותיה האישיות המורכבות של המערער והכרוכות במצבה הנפשי והבריאותי, מה שאין כך בעניינו של המערער.

שלישית, בפסק הדין בעניין פלונית העיר בית המשפט המחוזי, כי אף שבמקרה זה לא ניתן היה להמיר את ההליך הפלילי בחלופת אכיפה מנהלית, עדיין מתעוררת השאלה האם זה המקרה בו היה מקום להרשיע את המערער בעבירה ואם לא ניתן היה להסתפק בהימנעות מהרשעה, בצד מתן סעדים שיבטיחו את הטיפול הנאות בכלבים. ברי, כי אין זה המקרה בעניינו של המערער, אשר הורשע במספר עבירות של התעללות בבעלי חיים, ועבירות נוספות כלפי בעלי חיים, בצד עבירות של איומים ושיבוש מהלכי משפט.

231. לא נעלמו מעיני טיעוני ב"כ המערער באשר לצורך ולתפקיד שממלאים הכלבים בחיי המערער וקשייו נוכח הגבלתו מלהחזיק ולטפל בבעלי חיים בכלל, ובכלבים בפרט. עם זאת, הרי שמעובדות האישומים בהם הורשע המערער, כמו גם מקביעותינו לעיל עולה בבירור, כי חרף טענותיו בדבר אהבתו לכלבים ויחסו אליהם כאל בני משפחה, הרי שהמערער פגע בכלביו וגרם להם לכאב ולסבל שלא לצורך וללא הצדק.

232. לכך יש להוסיף את טיעוני ב"כ המערער בדבר מצוקתו הכלכלית של המערער, החי בדלות, אינו עובד ומתקיים מקצבה מאת המוסד לביטוח לאומי. עוד טען, כי המערער עצמו מתגורר בהזנחה ובתנאי מגורים ירודים, תנאים אשר נמצאו כבלתי הולמים להחזקת בעלי חיים. עוד יודגש, כי חלק מהעבירות בהן הורשע המערער נבעו, לטענת המערער, מחיסרון כיס אשר מנע ממנו מלהביא את הכלבים לטיפול רפואי.

233. מטרת הצו המגביל שהוטל על המערער, בהתאם ללשון סעיף 17(ו) לחוק צער בעלי חיים, הינה להגן על בעלי חיים, נוכח אופי העבירות בהן הורשע ונסיבותיהן. מקום בו שוכנע בית המשפט בנחיצות הצו, אזי רשאי הוא, נוסף על כל עונש שיטיל, לצוות כי אותו אדם יוגבל מלהחזיק בעל חיים, לתקופה שיקבע.

לאור האמור לעיל, בשים לב לעבירות בהן הורשע המערער, נסיבותיהן וריביון, הרי שלא מצאתי שגגה בהחלטת בית המשפט קמא בהטילו צו המגביל את המערער מלהחזיק בבעלי חיים.

234. בהקשר זה ראוי להדגיש את ריבוי העבירות ומידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים הנגזרת ממכלול נסיבות ביצוע העבירות. במקרה דנן עניין לנו בהרשעה בחמישה אישומים הכוללים עבירות חמורות של התעללות בבעל חיים, החזקת בעלי חיים מבלי לספק את צרכי מחייתם, מבלי לדאוג לבריאותם ולמנוע התעללות בהם, אי מתן טיפול לבעל חיים סובל, החזקת בעלי חיים במתחם מלוכלך, קשירת בעלי חיים בניגוד להוראות הדין ובנוסף לכל אלה, איומים ושיבוש מהלכי משפט.

דומה, כי השילוב בין ביצוע עבירות חוזרות של התעללות בבעלי חיים לבין מהות עבירת האיומים והפנייתם גם כלפי בעלי מקצוע האמורים להיות בקשר עם המערער בנוגע לאופן הטיפול וההחזקה בכלבים, מחדדים את

הצורך בעיקרו של דבר בהותרת הצו כפי שניתן על ידי בית המשפט קמא לתקופה מוחשית אשר תיתן מענה לאלה.

לא לה יש להוסיף את חוות דעתה של ד"ר דגנית בן דב בדבר מידת הנזק שנגרם והנזק הפוטנציאלי המשמעותי שעלול היה להיגרם לכלביו של המערער בגין העבירות בהן הורשע ובנסיבות ביצוען. ישנו צורך מוחשי במקרה דנן בהגנה על הכלבים. המערער פגע פגיעה מוחשית וחמורה בבעל חיים שהינו "חברו הטוב של האדם" וניכר, כי הוא אוחז בתפיסה שגויה באשר לאופן הטיפול בכלבים וההשגחה עליהם. בנסיבות אלו, המערער אף לא פנה לטיפול למרות צרכיו הטיפולים. מכאן מתבקשת המסקנה, כי קיימת רמת מסוכנות גבוהה להישנות עבירות ויש להותיר את אורך הצו כפי שניתן על ידי בית המשפט קמא, לתקופה מוחשית.

235. מבלי לפגוע באמור לעיל, הרי שנוכח נסיבותיו האישיות של המערער, בדידותו, משמעותם של הכלבים עבורו, כפי העולה מטיעונו, כמו גם מצבו הכלכלי של המערער והאיזון הצריך בין אלה, אני סבורה כי יש מקום להתערב באופן חלקי בצו שניתן על ידי בית המשפט קמא ולפיו, צו זה בהיקף שנקבע על ידי בית המשפט קמא, יהיה למשך 7 שנים ממועד מתן גזר הדין, תחת התקופה שנקבעה על ידי בית המשפט קמא.

236. למען העמדת הדברים על דיוקם נציין, כי בדיון המשלים שהתקיים בפנינו בנוכחות המערער וב"כ הצדדים, ראינו לנסות ולהביא את הצדדים למתווה בהתייחס לאורך הצו והיקפו. יחד עם זאת, ניסיון זה לא צלח. בנסיבות אלו ולאחר שבחנו את מכלול הנסיבות והכרענו בערעור שבפנינו בהתאם למכלול טענות הצדדים והשיקולים שהונחו בפנינו, הרי שרואה אני לבוא בהמלצה לחברי כפי המפורט בסעיף 235 לעיל.

237. בנסיבות אלו ולו דעתי תישמע, הייתי מציעה לחברי לדחות את הערעור על כל חלקיו, להותיר את הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט קמא, זולת ובכפוף למוצע בסעיף 235 לעיל בדבר קיצור אורך תקופת הצו שניתן.

**יפעת שטרית,
שופטת**

השופט ס.דבור :

מסכים.

**סאב דבור,
שופט**

השופטת א. אבו אסעד :

מסכימה.

אוסילה אבו-אסעד,
שופטת

סוף דבר, הוחלט פה אחד, כמפורט בחוות דעתה של כב' השופטת יפעת שטרית.

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ח' אלול תשפ"ב, 04 ספטמבר 2022, בהעדר
הצדדים.

אוסילה אבו-אסעד,
שופטת

סאאב דבור,
שופט

יפעת שטרית,
שופטת